

El Baix Penedès

Franqueo
concertado

Preus de subscripció

Vendrell, trimestre 1'50 pessetes.
Fora 1'75
Extranger 2'50
Número corrent, 15 cèntims : Atrassat, 20 cèntims

Administració:

IMPREMTA RAMON

ANUNCIS A PREUS CONVENCIONALS

REMITITS: 15 CÈNTIMS LÍNEA

No s'admeten escrits sense firma

NO ES TORNEN ELS ORIGINALS

Ab la memoria del nostre primer director *En Ramon Ramon i Vidales* *amb motiu de l'Homenatge que la vila dedica a l'il·lustre sainer*

LA casa editora d'aquesta fulla, el nostre actual director i fins i tot quants ajuden a omplir les planes d'EL BAIX PENEDÈS, es troben massa lligats amb la memòria de l'Homenatge per a parlar d'ell amb tota aquella llibertat que cal quan s'enalteix la obra d'un home.

Veus ací una situació ben compromesa. Mentre per una banda sentim ben íntimament la joia del record i fruïm l'honor amb que la vila demà honorarà la memòria del nostre Ramon Ramon, un escrúpul de modèstia i dignitat ens frena la ploma i ens priva d'escriure amplament una glosa a l'obra de l'enyorat home que amb la seva constància en el treball, amb els seus coneixements literaris i amb la experiència de les seves observacions sobre les costums i psicologia del nostre poble, ens allionà i ens preparà per a continuar el sosteniment espiritual d'aquest periòdic.

No busquis, amic lector, en aquesta portada i davantal res que no sigui íntim i no donguis, tampoc, cap valor ponderativa a aquestes paraules, puig elles no poden ésser més que'l reflexe del nostre agraïment al que la vila fa en memòria del nostre estimat i enyorat Ramon, altrament incurriem en pedanteria i aquesta no ha resat mai a casa.

Ens fora fàcil escriure una biografia detallada de l'Homenatge, tenint com tenim a les nostres mans unes voluminoses i replenes

carpetes d'originals escrits per la seva mateixa mà, mes refusen la tasca i preferim deixar que'ls seus amics i coneguts parlin d'ell, i ens rellevin de demostrar la seva valua com a autor teatral, literat costumista, poeta festiu, escriptor periodista, recercador i comentador de refrans i aforismes i demés cairres de suficient refulgència que han fet en conjunt ben interessant la figura literària d'En Ramon Ramon i Vidales.

Des de aquest lloc res mes podem fer que trametre públicament les nostres mercès a tots i cada u dels que han contribuït a que fos una realitat l'Homenatge: als seus iniciadors els amics Josep Aixalà, de l'Havana i Jaume Carner, als qui componen la Comissió organitzadora, al Ajuntament i a totes les societats vilatanes pel seu altruisme, als qui prenen part en la vetllada teatral, als donants de la subscripció oberta i als que amb llurs firmes ens han donat motiu per a publicar aquest número que ofe-

nem a la memòria de l'Homenatge com una flairanta tòia de flors que posem ací al voltant de la estampa del nostre mai oblidat Ramon Ramon i Vidales, qui, des de allà l'infinit, sabrà agrair-vos a tots i a cada u la recordança que li presteu en aquesta ocasió, acte que nosaltres tenim la obligació de agrair des de aquest lloc en nom propi i en el de la família de l'Homenatge, quedant reconeguts al gest altruista dels vendrellencs i dels admiradors del malhaurat Ramon.

JUST TRIBUT

M'ha conmogut el prec que se'm fa de que contribueixi amb unes ratlles a l'homenatge que Vendrell dedica al seu fill preclar. Com negar-m'hi? Però tinc por de repetir-me, de dir coses ja prou sabudes del saineter incomparable, del fidel company que durant un quart de segle, constantment, infaliblement, venia a llegir-me les seves obres i a inquirir el meu parer, una i altra tarda d'istiu, en la delitosa platja de Comarruga.

Allí em va fer conèixer *A cal notari* o uns capítols matrimonials, *El Pau de la gralla*, *El carro del vi*, *El Dilluns de sabater*, *El restaurant de la platja*, *L'impénitent*, *Ferro fred*...; allí vam concertar la publicació a «L'Avenç» de la seva típica novel·la *Vaca de llet*, que més tard vaig presentar a En Massó Torrents i que aquest va acollir entusiasmat; allí explaiava En Ramon la seva ànima generosa parlant d'En Guimerà, d'En Casals, d'En Socias, de tots els fills il·lustres del seu Vendrell estimat, pel qual i pels quals se desvivia, tant amb la ploma a la mà redactant *EL BAIX PENEDÈS*, com amb particulars efusions en cercles i tertúlies...

I, certament, pot haver-hi vendrellencs il·lustres, de més alta volada i més depurats artísticament, però no n'hi ha cap que pugui ostentar amb més just títol la llegítima representació de la vila que el vegé nàixer, que li infongué el seu caràcter, que palpita en les seves obres, que hi resta plasmada en modalitats i en costums.

Fill del poble, com En Clavé i com En Vilanova, la seva producció és popular i és sana. Sembla que tots vosaltres, vendrellencs, hi hagueu posat mà. Ell sapigué retratar-vos i fer-vos ensembles col·laboradors. Era un gran observador i alhora un gran ingenu, sense que l'una cosa perjudiqués l'altra. Al contrari, això el feia més estimat, car en la seva ànima mai no hi havia fel, el seu coneixement i domini del teatre era inqüestionable, i el seu art resultava sempre edificant. Podeu i deveu estar-n'hi ben agraïts.

Amb la làpida que avui col·loqueu en la seva casa pairal, enaltint-lo, us enaltiu vosaltres mateixos.

Honor etern a la seva memòria!

LLUIS VIA

Adhessió a l'homenatge

Una darrera l'altra floreixen i agonitzen les obres dintre el Teatre Català. L'oblid, si no el menyspreu, troben, uns anys després de la seva estrena, produccions que, en veure-les aparèixer, consideravem plenes de possibilitats. En canvi, comèdies que havien nascut gairebé a la quietat, sense èxits ni aldarulls, duren i perduren resistint el pas del temps i del va-i-ve de la moda.

Sabeu per què? Segurament és que les obres que resten han estat concebudes i escrites de *primera mà*: vol dir, amb personalitat d'observació i originalitat de forma. Així els sainets sabrosíssims de Ramon Ramon i Vidales.

En aparèixer en la nostra escena aquest nom, el sainet tenia una bella

A EN RAMON RAMON

*Il·lustre saineter, company dilecte,
mestre i amic, salut!... No és ironia
el dir «salut» a un mort; jo la demano
per l'esperit, la llumeneta eterna
d'aquell home sincer, tot cor, tot nirvi,
que fou molt gran i molt humil alhora.*

*Salut, Ramon, i que la pau no us deixi!
Resteu somniós a dins del blanc sepulcre,
i, per Déu i pels Sants, que ara no us vinguen
temptacions de tornar. Què insulsa i fada
trobaríeu avui la trama absurda
del sainet-trist del món!... Se'n planyerien
vostre amor a les coses de la terra,
el vostre seny artístic-literari
i aquell pit abrindat sempre a tota obra
de justícia i bondat, que fou l'empremta
del vostre costumisme, aquell dolcíssim
bategar de la vida vilatana.*

*Ai, quin disgust de mort, si ara vinguessiu!
Avergonyit, en veure a totes hores
com els falsos apòstols mercaderen
per temples i places, gosaríeu
demanar que us tornessin a la tomba,
a l'antre del no-res, tan fred, tan negre!*

JOSEP BURGAS

tradició a Catalunya. Emili Vilanova, per damunt de tots, l'havia dignificat i enlairat. I la gràcia—el punt dolç—de Ramon i Vidales, va ser d'aprofitar les lliçons del mestre, però treballant per compte propi. Els sainets de Ramon, saben d'utilitzar els experiments tècnics del mestre, però son fets i pastats, en el fons, amb personatges i costums i ambients que en Ramon coneixia per haver-los tractat, viscut i estimat. D'ací ve la força i l'encís i la durada de les seves obres.

Us agraeixo molt, vendrellencs, que m'hagueu donat avinentesa de intervenir en l'homenatge que feu a Ramon Ramon i Vidales. Si, si, en certa manera, pago un deute de gratitud amb ell, que tantes vegades m'havia encoratjat a perseverar en aquest camí tan agre, que és la vida teatral a casa nostra.

POMPEU CREHUET

Un cordial record de germanor

En tots els nuclis socials de llogarets, o de viles, de ciutats o de nacions, s'hi destaca sempre un floret de personatges que compendien, sense voler, la cultura dels seus homes, els anhels de llur joventut, el daler popular del seu conjunt.

Al Vendrell no podia faltar-hi aquesta senyalada gràcia. Entre els diversos elements que ha donat la vila, cal remarcar-hi una espècie de sel·lecció ben prominent, en la família dels «Ramons». Ella ha sigut per a el Vendrell una casta de intel·lectualitat, com un exponent idealista catalanista, promotora, exemplar, que encomenava un sentir íntim, una devoció convensuda, amb la espe-

cial particularitat de que tots els que havem tingut contacte amb aquests brots sentimentals, ens hem fet els seus admiradors i els seus entusiastes doctrinaris en l'amor a la terra.

Els «Ramon i Vidales», com els «Ramon i Soler», son troncs d'un mateix arbre de soca vendrellenca i d'ànima ben catalana. Del costat del Jaume, va brotar-ne la figura més genial i apostòlica dels nostres més eminents poetes. Sense la autosugestió del nostre cronista vendrellenc, portant de la seva mà a l'Angel Guimerà, per a enfrontar-lo amb l'Ubac i Vinyeta, en Mateu, Mn. Colell, Pelay i Briz, l'Aldavert i als abrindats d'amor pel nostre poble, tal vegada Catalunya no sentiria el llegítim orgull que'ns amara pel cantor de «Poblet». El propi Jaume Carner, quals determinis personals son independents de tota sugestió doctrinal d'altri que no sigui la pròpia consciència del seu albir, també ha gaudit la influència del nostre apòstol, creador de institucions a Catalunya i de prosèlits a cada lloc on pogués actuar.

¿Com era possible, doncs, que'l nostre «Ramonet R.», que vivia en contacte amb el reputat notari, germà i confident, no resultés contaminat per la moral aristotèlica d'aquell inponderable català?

I de tal manera la gent, de pensament simplista, creia al Ramonet Bello tan influït per el talentós germà, que al debutar al teatre amb el seu hermós sainet *A cal Notari*, semblava, de clau passat, fer correr a cau d'orella: —i Això és del Jaume! ¡Ves què'm contes a mí!...

Era tan espontani, tan ben fet i arrodonit l'afortunat treball, que ningú po-

dia capir fos una producció personal del nostre modest amic.

Calgué la irrecuperable pèrdua del nostre eminent compatriota que a Sarreal, a Montblanc, a Tarragona, a Barcelona i a Catalunya deixà tan pregona ausència, per a que entre sorpreses i rehabilitacions, es persuadís tot-hom del talent agud del nostre saineter, del sentimentalisme que li causava tot el nostre, del perspicàs instint amb que sabia compondre els seus diàlegs curullats de verisme i d'un encert marevellós. *El carro del vi* a fora vila tan aplaudit, deu ser-ho amb major motiu al Vendrell perquè s'hi coneixen ben bé quins eren els seus personatges dibuixats de mà mestre. Semblen una fotografia en lletres de motllo.

I, ¿què'm direu del *Pep Currillo*? La generació que va conèixer al Raurell (Déu li dongui molts anys de vida perquè m'era la mar de simpàtic) ha d'admirar els acudits, pescats al vol d'aquell pou de feconditats vilatanes, inesgotable, del bon humor i de la cortesia xiròia i de bona sombra.

En Ramon Ramon i Vidales, dels sainets populars, ve a ésser el nostre Emili Vilanova. Jo estic completament convençut que, d'haver residit En Ramon a Barcelona, dintre del mateix ambient, però en camp més ample i expedit per a les seves produccions, el nostre saineter parangonejaria al graciós escriptor barceloní, i en algunes parts potser i tot l'hauria superat.

Jo no puc desassociar del Ramonet Bello el que dec al Jaume, espècie de Sant Pere vendrellenc en la doctrina amorosa de nostra terra. Ni la influència en el meu tarannà, del continuu escriure del Joanet Ramon i Soler.

El Jaume va portar al Vendrell la impremta i *El Vendrellenc*. El Joan va publicar-hi el primer llibret fet al Vendrell l'any 1888, *Quadros del natural*.

L'infortunat Ramonet, l'autor de *A cal Notari*, que després de les obres de l'Angel Guimerà, escrites al Vendrell, ha sigut la producció festiva més celebrada del seu temps, volgué convertir en catalana la creació del Jaume, i efectivament, va prolongar-la un dia més, amb la terrible desgràcia de la mort de tan excels vendrellenc. Així nasqué nostre BAIX PENEDÈS.

Siguin aquestes ratlles incoordinades la més cordial expressió en l'homenatge de la vila al seu festiu cantor.

JOSEP AIXALÀ

Havana, Juuy de 1928.

Al plorat amic RAMON RAMON I VIDALES

*Què podria fer jo, enyorat Ramon,
per a enaltir-vos tal com mereixeu?
Què us podria dir jo, pobre pigmeu
davant del vostre geni tan fecund?*

*Per a lloar-vos és ma eixorca ment
incapaç d'inventar mots ajustats;
si al diccionari'ls cerco, són migrats
i no expressen allò que mon cor sent...*

*Esprement tot el suc de mon cervell,
sols puc dir, amic meu de l'altre món,
que'l nom immortalitzen del Vendrell
en Pau Casals, —el músic sens parell,—
en Guimerà i el saineter Ramon.*

J. SERRA I.

RECORD

En els deu primers anys d'aquest segle, quan en Ramon Ramon i Vidales donava cada any, al menys, una obra nova a l'escena i havia assolit el lloc preminent que obtinguè amb tan justos títols en l'escena catalana, jo solia, cada tres o quatre mesos, passar un o dos dies a la vila nadiua. Viví la Mare i diuen que on la Mare viu és sempre a casa.

En aquestes escapades quan em trobava amb en Ramon feiem petar una xerradeta. Li demanava per la feina que tenia entre mans, pel seus projectes i ell amb molta complaença descapdellava amb aquelles seves explicacions pausades, minucioses i detallistes tot el que tenia a dintre.

Servo en la memòria l'exposició que em feu de «l'Impenitent» quan estava component l'ho. Li fèia gran il·lusió i en el seu èxit posava molta esperança.

Quan havia publicat la major part de les obres, presentant variats tipus de nostra vila, en una de les meves escapades vaig trobar-me amb en Ramon amb cara de Pasquies. Tenia una expressió més riallera que de costum. Va cridar-me tant l'atenció que vaig preguntar-li si havia tret la rifa. I em respongué que no, però que estava sota una impressió que era per ell molt més plaent que la rifa. —I que és això Ramon que tanta alegria et dona?— Em digué:— Fèia un temps que vivia preocupat i entristit pensant que dintre de poc acabaria els tipus que venia observant i que eren els dels meus sàinets de les meves obres i fa uns dies vaig fer present a l'Angel Guimerà la meua inquietut i l'Angel es posà a riure i em digué que deixés les meves angúnies, perquè encara que visqués molts anys no acabaria la pedra de la meua pedrera, perquè el Vendrell te matèria teatral inacabable; per molts tipus que dibuixis,—em digué—encara t'en quedaran molts més per dibuixar; per moltes escenes que trobis, moltes més et quedaran per compondre. Aquestes paraules d'en Guimerà m'han donat tant coratge, digué en Ramon, que ara em sembla que tot el que veig es bó per a portar-ho a les taules i que tinc feina per tota la meua vida.

Es que en Guimerà creia que és el Vendrell una vila més teatral que les altres? O és que en Guimerà exercint de filòsof optimista va voler sencillament donar-li a en Ramon una injecció de energia per estimular les seves facultats, mantenint-li l'il·lusió per la seva obra?

Un xic de cada cosa potser, però més el segon que el primer perquè l'obra d'art el mateix quan és la fantasia que principalment actua com en l'obra d'en Guimerà que quan son la gent que ens rodejen i no l'autor els qui parlen, sempre és una creació. Però sia el que es vulga, el que en Guimerà va dir-li va alentar-lo a coronar l'obra que havia fet aconsellant a en Ramon que donés a l'escena «A cal Notari» la primera que presentà i que en Ramon li dedicà al publicar-la.

JAUME CARNER

A la memòria d'un vell amic

Forsa amic meu en Ramon Ramon, y forsa amic meu, y de més temps son germà Jaume, com pot pensar la família dels dos germans difunts que no m'hi aplegui ab los que al aplaudit sayneter vendrellench li van a fer un merescut homenatge?

Fora oblidar los èxits de las sevas produccions teatrals, que èxits també haurien sigut si hagués escrit per la plena dramàtica.

Condicions tenia sobreras en Ramon Ramon per fer-ho aixís. Coneixia'l poble com cap altre, y'l llenguatge del

poble'l gastava amb forsa desembràs; no ab aquell encarcament de molts altres, que ab la nostra gent sembla que no hi hagin tingut may tracte.

Prou y fins massa s'hi escriu de manera que la producció catalana sembla feta per llegidors de terras extranyas a la nostra o per llegidors que fa cent anys nos han deixat.

Y á aixó's deu que molts no's resolguin á seguirnos.

Gent menestral; gent de pagesia; gent reclosa de dias en grans tallers y fábricas, son los que'l servan en tota sa puresa y forsa'l llenguatge que Deu nos va assignar. No cal inventarne de paraulas, que todas las tenim á casa nostra, fora de las que son fillas de moderns invents y que van empestant de mica en mica las conversas y'ls escrits dels que's volen fer passar per saberuts, ja que á sabís de debó aixís com aixís no s'hi arriba.

Exagerém-la un xich més la manía del *llatinorum*; exagerém-la més la manía de ficar al nostre llenguatge'l llenguatge grech per batejar los nous invents, y d'una camisa n'haurém de dir una *subuena*, y'l *grafo* y la *grafia* nos arribaran á mohinar.

Y una presentalla no será una presentalla, sinó un *ex-voto*.

A mí m'esglaya la paraula «retrat», escapsant-la o del castellá, tenint la paraula estampa, que tant sovint ix de la boca de las nostras donas: Aquesta criatura es la *ESTAMPA* de la seva mare, nó'l «retrat».

Y en Ramon y'l seu germà Jaume may s'hi deixaren portar per la novella

moda d'escriure. Al pá pá y al ví ví, com se sol dir. No sols en son llenguatge, sempre catalanesch y vendrellench, sinó en sos escrits literaris y polítichs.

Y aixó es lo que'ns convé a tots plégats y lo que convé en tots temps á Catalunya. Una paraula que aquí s'hagi perdut aném-la a cercar al Rosselló, que te la mateixa sang nostra. Mossen Cinto, QUE ES LO QUI SOLS HI TENIA DRET, no n'inventava de paraulas novas.

Y acabo tornantme a planyer de que en Ramon Ramon no hagués tirat per la dramática de més vol, en que també hauria conseguit endúr-sen als que, de fástich, de mica en mica's van tirant a la pantalla.

Y que'm dispensin los fills del plorát amic Jaume, qu'es qui portá á las nostras lletres al may prou plorát Angel, fill d'una terra hont no més que de cent en quaranta s'hi sent a parlar en catalá.

Tant es aixís que ell, a casa, m'ho havia contat moltes vegades.

De nen, quan son pare—don Agustí—al port de Santa Creu de Tenerife lligava conversa ab algun mariner ó ab algun capitá de vaixell de vela de la nostra costa levantina, se'n estranyava tant de sentirlos aquell que va ser la gloria capdalt del renaixement de Catalunya, que fins se creya que s'arribarian á abrahonar.

Y prou d'intimitats y retóricas, que EL BAIX PANADÈS no es de goma per anar-hi inquirint tot lo que'm passa pel cervell.

PERE ALDAVERT

Barcelona, 23 Juny 1928.

PLACA CONMEMORATIVA

PROJECTE D'EN SALVADOR GUAL, EXECUTAT A VILA PER EN MANUEL PRATS

CASA NÚMERO 4 DEL CARRER DE MAR

LLAR PAIRAL D'EN RAMON RAMON, ON HA SIGUT COL·LOCADA LA LÁPIDA CONMEMORATIVA

En l'Homenatge al Ramon Ramon

La personalitat literària de l'home que avui el Vendrell, sa vila nadiua, va a retre un homenatge per a que el seu nom quedi incorporat a l'història del nostre poble com una fita gloriosa, te un caire ben senzill, i, alhora, plè de dificultats. Mai, com en la present ocasió, haurà sigut tan ben aplicada la dita «difícil facilitat», d'us corrent entre la gent de teatre, al referir-se als que representen amb naturalitat els seus papers. Efectivament; l'escriure amb naturalitat, el portar al teatre visions de la vida real, escenes viscudes i tipus populars, procurant no desfigurar-los, ants be sublimitzant-los pel mitjà de l'art en fer-los moure en el seu ambient natural dintre la ficció escènica, representa un treball d'artista, equival a una superació de la realitat, al menys quan son tractades, aqueixes escenes i els tipus que hi donen vida, amb la dignitat espiritual que En Ramon i Vidales sabia amarar-los.

No hi ha infantament sense dolors; i el nostre homenatge, que en les seves creacions hi posava els batecs del seu cor sensible, passava uns moments anginosos al donar forma literària a tot ço que era fill informe de la fina observació del natural que ell posseïa en alt grau. El seu model, gaire bé únic, era la vida que's desenrotllava, unes vegades placèvola, altres afrosa, davant del seu objectiu. Però la vida és aspra, és barroera ben sovint, i cal, al fer-ne obra d'art insuflar-li una beutat que, sense desfigurar-la, li dongui aquella serenor, de la qual sols els bons artistes en posseeixen el secret. I d'aquests era el Ramon. Hi ha, en les seves comèdies, situacions i personatges d'una lletjesa extrema en tant son vistos al carrer, a la taverna, als cataus infectes; però que'l comediògraf sabia auriolar amb la llum del seu talent al presentar-los dalt l'escenari amb la vestimenta simpatitzant de una prosa culta i ben real alhora.

Per què, doncs, no s'han donat en més gros nombre, representacions de les seves obres escèniques? Ah, la vida és complexa; i, al posar-hi ell, amb tota consciència, escenes plenes d'aqueixa complexitat, anava tancant-se, ell mateix, les portes dels teatres on devien ésser representades més sovint. No és tot ú representar, darrera un drama, una comedieta de pocs personatges i amb indumentària usual, o posar amb certa propietat un sàinet del Ramon, ple de vida, d'ambient especial, amb tipus de caracteritzacions específiques, en el qual hi ha de prendre part tot el personal artístic, i, a més, algunes vegades, comparses i fins criatures! Hi ha, en aquest aspecte, un bon exemple en la seva mateixa producció: *El carro del ví*, és, per ventura, considerat per tothom com la millor obra d'En Ramon i Vidales? No hi ha dubte que és un bon quadro de costums, però altres en té que obtindrien més sufragis a favor. I, no obstant, és aquest el que més se representa. ¿Per què? Perque dues actrius i sis actors en manegues de camisa, son prou per a representar-lo, sense altres complicacions ni impediments. Per altra part, el tomb que ha donat el teatre en general, el nostre i l'aliè, ha fet inútil el posar una obra còmica per finalitzar una funció. Ja'n son prou «de per riure» la majoria d'obres grans que s'escriuen. No'ls cal, doncs, a les companyies posar sàinets que, com els del Ramon, requereixen per part de tots, un treball conscient, una aportació intel·ligent, i una amplitut que, moltes vegades, no han necessitat d'esmersar en l'obra en tres o més actes que ha constituït el programa.

En Ramon Ramon i Vidales, autor de fibra i de recta consciència, no pot ésser representat sense posar-hi aquella cura que mereixen les seves obres.

REFRAN

A la memòria d'en Ramon Ramon i Vidales

Si l'exemple del nostre homenatjat, trobés tan solament un imitador en cada una de les diferents viles que exornen la nostra beneïda terra mare, l'història seria, llavors, un fet a la Catalunya contemporània, car l'obra meritòria de l'inolvidable gran vendrellenc En Ramon Ramon i Vidales, quina flaire racial respirava per tots quatre costats, es basa en la veritat pura, diàfana, que envoltava la seva vida senzilla, exemplar, tan allunyada de l'artifici, a tothora sempre repugnant a l'ésser que ens empeny a reconstruir amb fets el patrimoni pairal, malmés segles ha.

El seu record aviva nostra ànima, i avui que tot un poble s'ajunta per a rèteli homenatge d'admiració, deixeu que la meua humil paraula engrossi el cor d'alabances que a honor seu s'aixeca en la riallera vila del Vendrell, pàtria del poeta, bresol del perpetuador de nostres costums vilatans, plasmats en les pàgines d'*Uns capítols matrimonials*, *En Pau de la Gralla* i *El carro del vi* de l'immortal Ramon Ramon i Vidales.

Glòria als qui, com ell, deixen una estel·la de benhaurança remembradora del seu pas!!

SALVADOR BORRUT I SOLER

* *

Els homenatges produeixen en la multitud que els presència una sensació d'humana grandesa que és la definitiva consagració d'un home entre els pennates del seu poble. Però no és únicament un acte passiu el d'aquella multitud, sinó que empeny per l'entusiasme senyala un moment culminant i decisiu en el qual ella és el primer actor. Llavors l'home assoleix la categoria d'un heroi, s'aixeca un monument espiritual el basament del qual és la seva obra i bastit amb bocins d'admiració i agraiment és un nou joiell del tresor patrimonial.

Al realitzar-se per la voluntat genuïna del poble es produeixen els actes magnífics, d'emoció pura i sincera, és un moviment independent de la voluntat individual, plasmació del seny tan lloat del poble que sent instintivament el benefici que li ha produït l'obra d'aquell a qui honora. Fins els escèptics, els esperits refinats i calculadament fets es veuen emportats per la riuada de l'entusiasme i per uns moments, al menys, deixen de banda els prejudicis i preocupacions i es sumen confosos a la veu fervent del poble.

En el fons de l'homenatjat únicament hi ha un home, i bé, què? qualsevol, però, té un concepte equivocat de ço que representa aquest mot, ai las! Les coses aparentment petites revelen la grandesa de l'esperit que vol i sab produir-les, en l'humilitat d'una obra hi veureu la magnitud de la vida i això és el que representa en Ramon i Vidales. Malgrat els nostres dalers cosmopolites, amb tot i les nostres pretensions d'*snobs* quan sentim que la rosada ens humiteja un cor que gairebé sempre pretenim negar, llavors ens donem compte que son profundament de casa nostra, les coses que tenen la virtut

Banc Comercial de Barcelona

Capital: 25.000.000 de pessetes totalment desemborsat
Casa Central a BARCELONA, Passeig de Gracia, 3
AGENCIA AL VENDRELL
Doctor Robert, 1 i 3 — Teléfono, número 24
Apartat Correus, 1

Banca - Borsa - Canvis - Valors - Cupons - Girs

Negociem tots els cupons aixís que queda oberta llur negociació

Compra-venta de tota classe de valors de contractació corrent
Comptem amb un stock de títols dels deutes de l'Estat i dels principals valors industrials per a liquidar al moment qualsevol operació de venda — Negociem tota classe de títols amortitzats
Admetem dipòsits de valors en custodia (amb numeració en el resguard) — Obrim crèdits amb garantia personal.

Nostra secció de comptes d'estalvi s'emmotlla a tots els fins de l'estalvi personal i col·lectiu i abonem el màxim d'interés que autoritzen les disposicions vigents, ço és:

Imposicions a vista amb 8 dies pre-avis	3	per 100 anyal
id. a 6 mesos plaç.	4	per 100 anyal
id. a un any plaç.	4 1/2	per 100 anyal

Cambra cuirçada amb compartiments de lloguer

La nostra tarifa módica posa a l'abast de tothom aquest servei

SUCURSALS:

TARRAGONA i TORTOSA

AGENCIES:

AMPOSTA, MORA D'EBRE, VENDRELL, Arbós del Penedès, Morell, Torredembarra i Vilaseca

Pròxima apertura de la Sucursal de Gandesa

d'emocionar-nos son aquelles que sorprenien i realitzaven les nostres il·lusions d'infant quan ens trovem en la mateixa situació d'altre temps i quan deixem que per un moment un home ens els evoqui, quina joia més inefable sentim en els nervis i a flor d'ull el pessigolleix de les pures alegries.

Aquesta és l'obra d'en Ramon i Vidales. Home i obra tan íntimament lligats que només cal saber-ne d'una per a conèixer l'altre, i és d'aquesta faïso com endevinaríem els somriures i els afectes de l'escriptor només coneixent les seves obretes, petites, sens horitzons massa amples, però del petit niu on s'hi han format i conegut la Vida una sèrie d'éssers que en l'avenir deuen sorprendre el món.

Però no és aquesta la sola gràcia de l'home que avui homenatgem. Ell és un dels representants dels temps de la formació del nostre poble, a causa d'ells hem assolit tan perfecta la nostra consciència i ens donem compte de la nostra personalitat. Ens sembla d'allò més planer agafar el verb i conjuguar-lo en l'expressió dels nostres pensaments però hem de pensar que aquesta facilitat ens ha estat llegada per ells, els homes que potser sense sospitar la transcendència de la seva obra transcrivien simplement i pura els batecs del seu cor. La pedra fou posada, només calia polir les arestes dels carreus i eixiria com a perfecte expressió del nostre ésser la parla vernàcula, auriolada pel prestigi de totes les literatures que la proclamen llur semblant en el consorci esperitual del món.

Aquells esperits enduts per un anhel romàntic feren l'obra utilitzant l'ambient

que els rodejava, sentien que el seu poble era l'únic que els donaria fecundant el llevat del seu pa i resultà que utilitzant l'esperit del seu poble en foren els servidors més eficaços.

Per això avui el poble a l'homenatjar el seu home rendeix un tribut d'estricta justícia. Per uns instants els esperits massa subtils es retroven en la puresa dels seus sentiments i això ve a ésser una mena de retorn a la llar. Allí hi som tots, els uns sentint que el camí de l'ideal fou senyalat per un home que'ns hi espera al seu final, els altres que la grandesa de la seva obra ha sorgit del seu ésser essencialment nostrat i humà i tots plegats hi gustem una radiació de la seva glòria que en últim terme és la glòria del nostre poble.

X. X. R.

Apreciacions crítiques

Primera i probablement última vegada que l'autor d'aquestes lletres fa de crític literari

Amic llegidor: Ja feia una bona colla de dies que no havia agafat la ploma per a posar-me en comunicació amb tu; però'l fet d'homenatjar la memòria d'en Ramon, es més poderós que totes les obligacions i aquí'm tens amb la ploma als dits disposat a escriure algom en recordança del nostre escriptor vilatà i aquí'm tens també amb un dels més grossos apuros que he passat en la meua vida d'escriptor.

Perquè? Ai, amic meu, que sempre que jo he escrit, ho he fet sobre assumptes per mí molt coneguts, o sobre

assumptes frívols i sense importància transcendent, i per honorar a en Ramon, se necessita una ploma ferma, segura, coneixedora de la esperitualitat del nostre escriptor.

De què parlaré? De la vida de les bestioletes? No troveu que no hi lliga? Indefectiblement tinc de parlar de les obres d'en Ramon.

I aquí'm tens, amic llegidor, ficat a crític, jo, que tant contrari soc a exercitar la crítica i que, fins a cert punt, la conceptuo inútil.

Després de la crítica, com després de tota discussió, cada qual es queda amb la seva, com diu en Pirandello, i per provar-ho, va la següent història.

Visitavem una catedral rica en escultures de tota mena i una de les coses que més va cridar-me l'atenció, va ser un relleu que significava, sens dubte, *Moisés salvat de les aigües*.

Era d'una puresa de línies exquisida. En primer terme, darrera d'una fulla de palmera que trèia'l cap com pervenint d'una soca que no's veia, hi apareixia agenollada una matrona que sostenia entre les seves mans, un infant que acabava d'aixecar d'una cistella que hi havia mes en terra. Aquesta matrona era d'una bellesa perfecta i al agenollar-se per agafar a l'infant, trèia fora de la túnica una pantorrilla i un peu nu, meravellosament esculpit.

Al costat esquerra d'aquesta figura, n'hi havia un altre amb cap i braços trencats.

Davant de la matrona, unes quantes figures, totes de dona, agenollades que miraven al nen que aquella tenia en les mans.

No hi havia altre escultura. Era sense cap mena de dupte el salvament de Moisés.

Doncs be; un volgut amic meu molt tècnic en coses d'art i que parlant d'art mai fa broma, es va descalçar dient que 'l relleu significava el naixement de Nostre Senyor Jesucrist i la figura a quina faltaven els braços i el cap, era Sant Josep, explicant per A+B que la matrona era la Verge Maria i les demés figures adoraven al bon Jesús.

Davant de la crítica del meu amic, gosador d'una fama ben sentada, vaig callar i ell va donar-se per satisfet pensant que la crítica m'havia convençut, però jo interiorment continuava amb la creença de que dins l'estable on va naixer Jesús, no hi havia palmeres, hi havia un bou i una somera, i que la Verge Maria mai ha portat les faldilles curtes.

Continuo convençut que és *Moisés salvat de les aigües*, i'l crític va perdre el temps i no va convencer a ningú.

* *

Però per una vegada, i tractant-se d'en Ramon, trenco la consigna i crítico.

S'ha dit molt que en Ramon va prendre el camí traçat per l'Emili Vilanova, que'ls personatges i les trames d'un i altre son pariones, que la psicologia d'un i altre son germanes. Amb aquests agermanaments jo no hi crec.

En literatura, cada hui és ell. El que no ho és, o plagia o imita i mai sura.

En ciència sí, per exemple: Marconi s'aprofità dels descobriments d'Hertz per inventar la telegrafia sense fils.

Segueix el camí traçat per altre per avançar en determinat sentit.

En filosofia no s'entenen. Tots els filòsofs de tot temps han sabut el mateix, ço és: molt poca cosa.

En literatura no; en Vilanova i en Ramon perteneixen, si volem, a la mateixa escola, observen la vida sota determinat caire, tramen inclús les seves produccions amb semblant artífici, però escrivien diferent, difuen molt distint i això és el nervi de la literatura.

Un escriptor consagrat com en Ramon, és ell, son les seves obres, úniques, sense màcula de contacte amb altres.

Si en Vilanova hagués escrit *El carro del vi*, ni'l pare Cebrià ni la Gallarda dirien el mateix que diuen, i entenguis que no vull dir sols el dialogat; ni'l tipu fora essencialment com és.

I això de comparar els escriptors passa de pla: *En Guimerà segueix el camí traçat per Shakespeare; El Rector de*

Vallfogona diu i fa el mateix que Quevedo.

No entenc quin profit podem treure de comparar la psicologia, que no comprenem prou be, d'un autor, amb la d'un altre que comprenen menys encara.

Una generació i fins un individu, pot aixecar la literatura al més alt grau de perfecció i la generació vinent, deixar-la decaure fins que un altre geni l'aixequi amb una nova empena. Sempre's tracta d'actes d'un individu que per sí sol treballa, i al voltant seu hi rodegen un sens fi d'imitadors més o menys afortunats que, al cap i a la fi, resten incògnits.

En Ramon ha sigut dels treballadors, no dels imitadors; i la prova és que al faltar ell falta la seva obra, l'alegria xamosa dels seus sainets, el caire d'observació viscuda de les seves produccions,

El regust de vi de la bota del recó

no la te cap autor de la generació present. En Ramon és únic.

I aquí tens, amic llegidor, unes pobres apreciacions crítiques. Si troves algú que l'en fa d'altres que están més amb harmonia amb la teva manera de considerar, torna'm aquestes.

JOAN MARTORELL FONTS

Poiser per massa vendrellenc

Si aixís com En Ramon Ramon al escriure les seves obres teatrals no el guiava altra finalitat que la de reproduir a la escena, amb gust artístic i tendència modalista, quadros i costums de la vida vilatana, ho hagués fet amb mires a l'èxit de galeria i amb esperit d'egoisme, fent que les seves obres fossin representables per companyies reduïdes de personal, segurament que, amb tot

i la popularitat que en Ramon ha obtingut dintre Catalunya, seria encara aquesta molt més extensa.

Si En Ramon Ramon no hagués estat tan enamorat de la seva vila nadiua, i si en lloc de romandre fins a la mort entre nosaltres, hagués aixecat més enlairat vol, anant-s'en a incorporar a la col·lectivitat intel·lectual de la capital catalana, segurament que l'homenatge que li tributa avui el Vendrell ja li hauria dedicat temps ha la intel·lectualitat barcelonina.

Com a tribut al bon vendrellenc i com a gratitut a l'home que va dedicar tota una vida de treball intel·lectual i artístic a la nostra vila, tots els vendrellencs tenim el deure de retre-li el més fervent homenatge.

JOAN TOLDRA

Homenatge, que la vila del Vendrell

dedica al seu il·lustre fill, el popular saineter

RAMON RAMON I VIDALES

Diumenge, 1.er de Juliol de 1928

Ordre del Programa

A dos quarts d'onze del matí,

OFICI SOLEMNE

en sufragi de l'ànima de l'homenatjat, executant-se la missa pontifical d'En Perossi, cantada pe la capella de música de la Parròquia amb la cooperació de l'Orquestra «La Principal del Camp» i del violoncel·lista senyor Borrull, i amb l'assistència del Magnífic Ajuntament i representació de la Comissió organitzadora.

REPARTIMENT DE BONOS

A DOMICILI DE LES FAMÍLIES NECESSITADES

Al sortir de l'Ofici,

DESCOBRIMENT DE LA LÁPIDA

a la casa on nasqué i morí en Ramon, amb l'assistència de l'Ajuntament i on els nens i nenes vendrellencs faran ofrena d'unes flors en memòria de l'homenatjat i quin acte serà amenitzat per la mentada Orquestra i el cor La Lira, quines flors després seran portades a la tomba d'En Ramon. La Lira cantarà en aquest acte les composicions «Montserrat», sardana de Casademunt; i «Cançó de Maig», de l'il·lustre vendrellenc Pau Casals.

Cap al tard, al Passeig del 4 de Març, tindrà lloc una

Selecta audició de Sardanes

a càrrec de l'Orquestra-cobla «La Principal del Camp», de Valls.

A LES 10 DE LA NIT

Vetllada literaria-teatral

que tindrà lloc al Centre Vendrellenc, sots el següent

PROGRAMA

PRIMERA PART

Primer:

Obertura de la Festa per Amadeu Martorell

Segon: L'Elenc artístic del Club d'Esports posarà en escena la bonica comèdia en un acte, original d'En Ramon Ramon i Vidales:

El Curandero Nou

REPARTIMENT:

Cigronera	Srta. Salvó
Maria	» Castellví
Cambrera	» Nin
Senyor Cosme	Sr. Bó
Rafel	» Robirosa
Pepet	» Serra
Salau	» Nin
Jesús	» Bové P.
Client primer	» Bové J.
Client segon	» Miquel

ALTRES CLIENTS I CLIENTES

SEGONA PART

La societat coral La Lira Vendrellenca, desitjosa de correspondre al seu soci fundador i primer secretari de l'entitat, cantarà les dues composicions del nostre gran Casals: «Cançó d'Abril» i «Cançó de Juny».

RECITAL DE POESIES originals de l'homenatjat, a càrrec dels senyors Enric Solé i Amadeu Esvertit, llegint respectivament: «L'assaig del coro» i «L'exèrcit de la Pau».

El genial poeta i dramaturg català Ignasi Iglesias, que s'ha ofert galanament per a correspondre al acte festa-homenatge, parlarà sobre La característica del teatre d'En Ramon.

L'il·lustre fill d'aquesta vila i eminent juríconsult Don Jaume Carner i Romeu, glosarà l'obra d'En Ramon.

TERCERA PART

Finalitzarà l'espectacle posant a l'escena la secció teatral de La Lira, el xistós sàinet de costums vilatanes, original del mateix autor:

El Restaurant de la Platja

Representat per primera vegada en aquesta vila

REPARTIMENT:

Taneta	Srta. Ciuró
Senyora Munda	» Caralt
Merceneta	» Toldrà
Melonera	» Coll
Peret	Sr. Solé J.
Quimet	» Esvertit
Manel	» Carbonell
Rafel	» Domingo
Cabo Quintero	» Caralt
Senyor Picarol	» Solé E.
Senyor Pau	» Tarrés
Xic de Roda	» Planas
Badore	» Civit
Miguelin	» Solé F.
El Pare	» Mercader
El Fill	» Nen Ferrer
Un Cacahuero	» Ell mateix.

HOMES, DONES, CRIATURES, BANYISTES I EL «CEFIRO» UN GOS QUE NO SURT PER QUE'L MATA UNA TARTANA

PREUS: { Palcos amb 6 entrades. 15 ptes.
Butaques 2 "
Entrada general 1 "

NOTES: La taquilla quedarà oberta el dissabte dia 30, a les sis de la tarda.

S'adverteix que'l primer entreacte serà curt.

Planes antològiques d'En Ramon Ramon i Vidales

Amb el fi de donar a conèixer a la joventut d'avui els diversos caires literaris de la ploma de l'homenatjat, recollim en aquest lloc alguns dels seus escrits, poesies, pensaments, fabules i aforismes, agafats a l'albir d'entrar la voluminosa col·lecció d'originals que deixà escrits l'enyorat vendrellenc.

Matinal de Primavera

QUADRET DESCRIPTIU

El sol, despuntant per sobre'ls turons que tanquen la vall per la banda d'orient, espargeix, a mida que va remontant-se, la boirina baixa que les darres ombres de la nit, ransoneres en abdicar de son impèri, han deixat extesa a ran de la plana, com últim baluart oposat al pas dels magestuosos raigs del lastre Sol. Les boires, avergonyides de la esplendència i brillantor d'aquells raigs de sol de Primavera, van destriant-se, difumant-se, poc a poc, giravoltant mandroses per l'espai, acabant per desaparèixer, presentant-se nítida i transparent l'atmosfera, que deixa veure un cel pur, blau, no empanyat per màcula nebulosa; les suaus brises joganeres, enfilant-se per entre'l fullatge dels ametllers florits, acariciant les ginesteres, romanís i farigoles de les vessants de la muntanya, tot rumorejant converses com d'enamorats, van escampant per la vall agradosos i salutífers perfums i flaires, que atrauen a les feineres abelles que, amatents, deixen el buc per a volar en seguiment d'aquelles encisadores fragàncies, delatores de la propera abundor de la cobdiciada flor, que conté la primera matèria per a la confecció de les riques i sabroses bresques d'exquisitats melmelades; i'ls aucellets, saltironant alegrois pels branquillons dels pollancre que vorejen el fresser regueró, omplen l'espai de gàies cantúries, endressades a la aucella que amb maternal sollicitud va repartint als fillets de la niuada la primera provisió matinal, que contentons reben piulant i movent amb defici ses tendres aletes, cobertes tot just de finíssim borrisol.

La vall, poc ants tranquil·la, endormiscada, va deixondint-se. Pels corriols del bosc amunt s'esmenta el dringar de l'esquella del remat, que amb pas mandrós amunt fa via, tot apeixant l'herba frescal, humitejada encara per la rosada; la campana de la pobrissona ermita bizantina, amb só pausat i magestuós, als feligresos dona'l bon matí, recordant-los-hi la oració matutinal; pel pedregós camí que a la vila condueix, traquetejant va la mandrós carreta, mentres son conductor entona rústica cançó amorosa, de notes tristes, llargues, cadencioses, quals ecos, giravoltant per l'aire, van aprimant-se, esllanguint-se, fins a confondre amb el suau rumoreig del ventífol; i del Mas arraulit al peu del bosc, que des de la llar del foc llença a l'espai blau fumerol, n'ixen converses i sorolls feiners, el picaroleig de les mules que son aparellades i es disposa el llaurador conduir a la treballada, el cacareig del gallinam que s'escampa cap a l'era picotejant insectes i llavors, el gruny enregolat dels godalls que la porqueirola treu a la pastura, el cant pausat de la minyona acompanyant el cansoner *catric-catrac* del cedàs passant farina, els lladrucs dels gossos, el cant del gall, els esclats de fresques riallades de la mainada, tot, tot indica un benestar tranquil i feiner dels habitants d'aquell sanítos i patriarcal recó de món, que viuen sossegats i satisfets en sa rustiquesa, lluny del marejador traut i bullici de les grans aglomeracions, on les existències vegeten estantisses, anèmiques i cloròtiques, respirant un ambient viciat i corromput, artificial, faltat del regenerador oxigen...

¡Que hermosa, frescal i somrienta es troba la vall! Salpicada aquí i allà per la verdor dels sembrats que l'oreig fa onejar graciosament, com placévol·ls llacs de superfície esmeragdina; els hermosos vinyars, que tot just comencen a verdejar, qual tendre brostada marca les rengleres dels ceps afilerats, sobre'l fondo negre del terrer que'ls dona vida; els foscos olivers; les esveltes siluetes dels pollancre que senyalen el curs del regueró que condueix l'aigua vivificadora cap a l'horta; les grises marginades de pedra seca que fiten les parades i vessanes; el cel pur, blau, transparent; tot, tot son notes justes de color, que a dolls ha escampat sobre aquell bell i esplendent quadro el meravellós pinzell de la Natura.

¡Hermós i gai matí de Primavera, en que tot és alegre, tot somriu!...

† RAMON RAMON

Aquest quadret, glosat després en vers, serví de fons a la poesia sobre la que hi escrigué un formós coral a quatre veus el celebrat músic vendrellenc En Bonaventura Dini, actual violoncel·lista de l'Orquestra Pau Casals, i quina composició consta al repertori de La Lira Vendrellenca.

AMOROSA

Com n'estima l'abella
del gai roser
les més boniques roses
que'n treu la mel;
com n'estima l'aucella
del aucellet
les xamoses passades
de cànctics bells
que prop del niu entona
dels petitets
quan en despunta l'alba
allà en Orient,
així també jo estimo
a l'amor meu.

Com no olvida la mare
ja per mai més
al fill de ses entranyes
que Déu li pren
per teni'l entre'ls angels
allà en el cel;
com no pot olvidar-ne
el trist ceguet
el brill de les estrelles
del firmament
que veia quan tenia
els ulls oberts,
així també hem recordo
del amor meu.

R. RAMON I VIDALES

Un dels caires més notables de la figura literària d'En Ramon fou la seva producció d'articles i quadrets descriptius de costums i escenes de la vida rural. La major part d'aquests quadros els escrigué avants de dedicar-se al teatre i un bon nombre d'ells serviren a l'aplaudí saineter com a base argumental dels seus celebrats sàinets. Davant el no poguer publicar-ne en aquest número mes que un, donada la molta extensió dels mateixos, hem escullit el que va servir-li depauta per a la seva deliciosa obra *A cal Notari o uns capítols matrimonials desfets*.

A CAL NOTARI

—Déu lo guard. ¿Com ho passa D. Francisco?

—¡Ola! Bé, i vosaltres?

—Per ara, passant i adorant.

—Doncs, què tenim de bó.

—Rés; sinó que ¿sab? el xicot sembla que li agafat la fatlera de casar-se i, la veritat, no'm desagrada la xicota que s'ha buscat per jova de casa... és filla d'aquest atri home... ja el deu conèixer... varem venir fa sis o set anys a fer l'acta d'un troç que va comprar ¿sab? i ens hem dit:—Anem a trobar a D. Francisco que'l tenim de confiança i farem una mica de capítols.—I amb aixó, aquí ens té per saber si ara li vindrà bé, perquè ¿sab? voldriem fer d'hora per a tornar a casa.

—Prou, prou; veniu tot seguit i vos despatxaré.

—Miri, amb un crit seràn aquí: s'están a l'escala que esperan... ¡Eh! ¡pujeu! si, dona, tots!... apa, cansoners! mai acabeu les raons...

* * *

Entra al despatx la comitiva, que's compona dels nuvis, els pares d'aquests, les germanes d'un i altre amb els seus corresponents promès que hi van per a prendre mostra; els oncles i les ties dels mateixos; dels cunyats i cunyades, aquestes amb dos o tres criatures cada una agafades a les faldilles i una altre al pit; els amics íntims de les dues parts i per últim, dos gossassos majors d'edat i dos cadells. Total, entre bèsties i persones, trenta nou.

El notari al veure aquella gentada ja súa per endavant al considerar l'acopi de paciència i resignació que haurà de fer per a escoltar les bestieses i impertinències que li proposarán incloure en la *mica* de capítols.

* * *

Un cop col·locats a l'entorn de la taula del notari, formant semicírcol i dintre d'ell els gossos ajassats amb el cap alt, mirant encantats la venerable i despoblada clepsa del senyor notari, aquest comença a demanar els noms dels contraients que amb prou treballs saben dir-li i un cop fets aquests preliminars, diu el notari:

—Veïam: el noi ¿és hereu?

—Ja veurà contesta el pare—Hereu! ¡hereu!... jo no vull lligar-me ni desenyorir-me de res ¿sab? perquè!...

A l'arribar aquí, els pares de la nòia i tots els parents de la banda d'ella exclamen a la vegada:

—¿No el feu hereu?

—¡Com! que no el crida hereu...

—Això és desdir-se del tracte...

—El convingut, és...

—¡Ca, hem de donar la nòia!

No s'enten ningú, cada qual hi diu la seva; els grans criden, els petits ploren i els gossos comencen a roncar; tots prenen la paraula tots... menys els dos interessats, els nuvis, que no obren boca, ni ningú els consulta per a rés. Sort que el notari en sab la *prima* i els calma que sinó prou arriban a cops de cadires.

Per últim, després de discutit el primer capítol i reconciliades les parts, queda el noi cridat hereu per després de la mort dels pares, reservant-se aquests la facultat de vendre i empenyorar i de dotar de la manera que tindrán per convenient les dues xicotes que encara restan solteres.

Els gossos, veient l'ordre restablert i comprenent que la cosa va llarga i que tampoc son cridats a concell s'aixequen per a seguir el rastre dels apetitosos perfums que's desprenen de la cuina.

* * *

—Ja tenim un cap lligat:—diu el notari, tot eixugant-se la suor—anem a la nòia. ¿Quin dot li doneu?

—Cent lliures—respón el pare.

—Bueno; cent lliures, i roba que n'hi ha?—pregunta el notari.

—Si, senyor: Paula—diu el pare dirigint-se a la seva dona—treu aquell paperot que hi están *sentadas*.

—¿Jo? no me n'has donat cap.

—¡Ay, jo et toc! Doncs que n'hi fet. Noia ¿que'l tens tú?

—Jo, no.

Un quart per a buscar la nota de les robes; trobant-se-la a l'últim dintre la barretina.

El notari demana un poc d'atenció i llegeix el següent: «Nota de les robes que es donen a la Munda de cal... de cal... ¿Com diu això?... ¡Ah! de cal Matacasas.

—Les hem fet apuntà per el barber del poble—diu la Paula—pot ser no ho entendrà prou bé, perquè no és tan *desllustrat* com vosté.

Continuo—diu el notari—i «Medio matalás.—Cuatro llansols de padre i madre dos de brí i dos de estopa.—Un parell de coixineras de rovell.—Una caja pintada de pino a tall de calaixera. Un vestido por las diadas de media seda.—Unas faldillas por las fiestas de cretona.—Otras por cada día de algodón retorcido.—Cuatro camisas de algodón con mánigas de tela.—Un pañuelo grande por las espaldas de seda.—Otro pequeño pel coll florejat.—Unas faldillas de dentro de baieta.—Un drap de pastà.—Una tovyola para combregar i otra pel clau.—I toda la ropa de son fadrinatge.»

—¿Esteu conformes?—pregunta el notari dirigint-se als pares del nuvi.

—Amb això no m'hi fico—contesta el pare—és cosa de dones ¿sab?

—No mes trobo—respon la mare—que hi falta una mantellina; ves, com anirà a missa.

—Feu-n'hi una vosaltres—contesta la Paula—i sinó que hi vagi sense.

—On s'ha vist no donar-li una mala mantellina...

—Ve aixís, filla; la casa no pot més, i si no la voleu sense mantellina...

—Vaja;—interromp el notari—deixeu-la estar la mantellina; passem avant que prou temps hem perdut. Les cent lliures i les robes—continua dient—¿en quantes pagues les hi donareu?

—¿En quantes pagues? diu l'interpelat tot quedant-se encantat mirant les bigues del sostre.

—Digues!—li diu la seva dona—¿què esperes que't baixin d'allí dalt?

—En deu lliures cada any; la primera paga...

Ni que s'hagués presentat el recaptador de contribucions demanant deu trimestres a l'hora haurien quedat tan sotsats com al sentir cent lliures en deu anys; però un cop refets de la sorpresa, ja ningú s'aguanta; allò sembla un galliner;—Què s'han pensat aquests miserables?—Què's pensen que no en trobarem de jova?—iDeu lliures cada any!; perquè no dieu dos quartos cada setmana?—¿què voleu que críin els diners?... ¡Vaia uns rates!

El notari vol calmar-los, però niugú se l'escolla; allò és una olla de grills; tots s'aixequen cridant, manotejant; i per adobar-ho, un trepitja un gos que, tranquil i tip (puig aprofitant un descuit de la criada havia donat compte del dinar del notari) s'estava agessat, mostrant-se neutral en la disputa i aixecant-se grinyolant comunica la alarma als demés companys que encara no havien abandonat la cuina, entrant a formar part d'aquell desafinat uníson amb els seus destemplats lladrucs.

Per últim, el notari, ajudat del seu dependent, treu a empentes del despatx a tota aquella caterva de mal avinguts, i deixant-se caure en el silló exclama:

—¡Déu meu! ¡Déu meu!; quina gent!... i sobre tot; quina classe de contractes ¡Cal... si val més viure entre salvatges, que no pas ésser notari d'un recó de món.

† RAMON RAMON I VIDALES

El que diu la campana

Soc de bronze; de primera; aleació com'vui no's fa; tinc cinc cents anys d'existència, ¡quins tips m'he fet de tocà!

He brandat tocant a festa, per batetjos i per morts, la Oració i la Avemaria, fins a ferm'sentir pe'ls sorts,

Però on més jo'm lluí, i això ho diu tota la gent, era quan amb veu potent a ferm tocava a sometent.

Llavors, sí; ¡quina energia! brandant amb só esgarriós, a ma veu, el poble unànim, acudia pressurós.

Fins que un jorn, tan fort vaig fer-ho per el poble congregat, que mon cos va ressentir-se i sense veu vaig quedar.

Des de llavors, forsos mutisme he vingut sempre guardant; ¡prop mig sigle he estat callada sens tocar ni un sol instant.

Tothom de mi feia burla al sentir mon só escardat,

sens recordar els servicis que al poble havia prestat.

¡Quina pena! condemnada per sempre a haver de callar, escoltant com mes germanes se afanyaven a tocar.

I la inèrcia'm consumia! i mon pobre cos malmés a mida que'l temps passava se anava escardant molt més!...

Però avui ja és altra cosa; soc el qu'era en temps millors; ja sentireu com repica la *Maria dels Dolors*.

Tocaré tot el que vulguin amb ma veu forta i potent, tornant a ser la campana que'n deien de sometent.

Sols per guerres fraticides sentiré haver de tocar: ans que això, mil anys callada resti a dalt del campanar.

Mes si un jorn host estranjera vol sentar aquí son peu, tocaré altra cop fins rompre'm: ¡Oh, llavors!... ¡Ja'm sentireu!

† RAMONET R.

6 Agost de 1895

TRISTA

Solcant del gran Atlàntic la planura,
la nau va fent sa via envers la Patria
rublerta de soldats que a ella retornen,
després de defensar-la
combatent amb dalit dins las manigües
i respirant mortíferes miasmes.
No s'ou sobre coberta el bullici
ni l'alegre rasgueig de la guitarra,
ni aquell esplet de goig i de ventura
tan propis del soldat que torna a casa.
Tan sols s'ou el gemec dels infelissos
que jeuen febrosos dintre les cambres,
apilotats com fardos,
de aquell nou hospital, vaixell fantasma.

De tant en tant a sobre de coberta
es veu un espectacle que'l cor glassa:
un sac enquitranat extés a terra
que'l cos inanimat d'un soldat guarda;
un sacerdot que'ls salms del ritual fúnebre
entona amb veu pausada;
i'ls mariners presents, en ma la gorra
i la angoixa en la cara,
contemplant macilents, els ulls plorosos,
la trista cerimònia funerària...

Després un cos que cau; fluctua i prompte
desapareix engolit dintre les aigües
convertides en tomba
de tants minyons que han mort, camí de casa.
I'l vent, entre'l cordam, xiula amb veu fréstega,
i la nau impulsada per la màquina
segueix avansant sempre,
llensant negra fumera, en vers la patria...

† RAMONET R.

La desenfeinada

La senyora Paca Màndria,
que li diuen la *Calàndria*
per mal nom,
muller de Don Pau Canari
sangradó i veterinari,
sol cuidar-se de tothom.

Com que fills Déu no li dona
no ha de perdre cap estona
¡està clar!
en cuidar de la fillada
per instint entremaliada,
que algú treball sol donar.

Cada dia es lleva a altra hora;
bé ho diu prou:—¡Ben tonta fora
deixà el llit!
i com la feina no'm mata
m'hi faig portà el xocolata
que'm descarrega de pit.—

A les deu ja està llevada,
i allavors la criada
amatent,
li serveix una costella
de moltò, feta a la graella,
que menja pausadament.

La novel·la ja la espera:
aquesta és la feina primera
que ella fa,
per saber si la marquesa
continua amb enteresa
resistint al capità.

Després reb a en Celestino,
que li conta que al Cassino
la nit ants,
se ha parlat de si fulana...
si'l marit de donya Tana
per tal vidua fa els gegants.

I li diu qui pert, qui guanya;
si aquella el marit enganya
de fa poc;
si'l notari passa apuros
perque porta molts cents duros
perduts d'un quan temps al joc.

I manyac pren la mà d'ella
dient-li coses a la orella...

¡quí sab què!
puig amb tot que ell li enrahona
una bona bella estona,
no deixa compendre rè.

Després la pentinadora
mata amb donya Paca una hora,
ja se sab,
entre explicar el que passa,
que en això hi té molta trassa,
i arreglar-li bé el cap.

I li entrega una carteta
que li ha donat la Roseta
de ca'n Plà,
perque a mans fassi arribar-la,
ella que sovint hi parla,
d'en Pepito Sitgetà.

Però quan ella més gosa
i tots cinc sentits hi posa,
i saber,
és en arreglar renyines
de festeigs, i altres pamplines,
que per ella és sols voler,

I es veu molt sollicitada,
i apareix sempre voltada
de jovent
que li demana consulta,
de les quals molts cops resulta
arreglat un casament.

I com tarda i vespre es fora
just arriba a casa a la hora
de sopar,
on el marit ja la espera
sens passar mai cap quimera
si algú dia sol tardar.

Aixís la desenfeinada
và i vè sempre atrafegada
pel carrer,
arreglant lo agé sens treva
sens notar que a casa seva
sempre queda tot per fer.

† RAMON RAMON

En Ramon Ramon i Vidales

Amb motiu de l'homenatge que avui rendeix el Vendrell a un dels seus fills qui l'ha enaltit en el camp de la lletra, bé prou hi haurán escriptors competents que descriurán brillantment la seva tasca literària i el seu enginy en l'assimilació dels nostres tipus populars portats amb mestria a l'escenari i admirats i aplaudits en molts indrets de nostra regió. Jo, modest aficionat en el ram d'escriure, i amic del malaguanyat escriptor, vull ocupar-me d'ell en son aspecte genuïnament vendrellenc, d'home arrelat i aimant del terror ja que de no ésser aixís, en Ramon, vivint a ciutat, hauria conquerit el lloc preminent que li pertanyia.

I al intentar ocupar-nos del sentiment patri de l'amic Ramon, no hem de fer més que anar regirant els nombres dels setmanaris locals qu'ell dirigí: «Lo Vendrellenc», que's publicà per un espai de tretze anys suspenent-se l'any 1904 i l'actual EL BAIX PENEDES que dirigí des de la seva sortida, l'any 1906, fins que la mort el sorprengué. Aquests periòdics locals, reflecte de la rudimentària vida vendrellenca, foren conduïts per en Ramon amb gran altesa de mires i amb noble imparcialitat i prudència, apartant-se dels atacs rancuniosos i posant-se sempre desinteressadament al costat de tot aquell, fos particular o entitat, quines iniciatives anessin encaminades a procurar pel benestar i per l'engrandiment de nostra vila.

En Ramon Ramon no tingué mai aquells càrrecs que en certes ocasions

obligan a aixecar-se en contra de les mes bones amistats personals; empró ell, des de la seva tribuna periodística ho feia quan li semblava convenient dintre el terreny del respecte, intervenint d'una manera directa en tots aquells afers que durant una munió d'anys han constituït l'interés primordial de la col·lectivitat vendrellenca.

Els assumptes vinícols i comercials que a penes si hi parem atenció actualment, en Ramon els tractava en el sentit convenient a la nostra comarca eminentment productora. Les millores realitzades a la nostra localitat o amb qualsevol poble de la comarca, ell les apoiava i aplaudia sense reserves ni adulacions.

Que un Ajuntament havia pres un acord qu'ell considerava lessiu a l'interés públic; allà sortia la seva ploma protestant amb energia d'aquella disposició municipal. Que hi havia qui, d'altre lloc periodístic combatia amb mala llei als dirigents dels afers vilatans a qui ell considerava acertsats o quant menys moguts per un sentit patriòtic; allà sortia en Ramon a defensar com cosa pròpia a aquells homes censurats per la cruesa de les passions polítiques.

L'any 1908 fou portat al jutjat per la publicació d'un article que algú considerà molest pel sometent de vila. En Ramon es defensà valentment i demostrà que les frases que es consideraven ofensives eran del tot corrents, citant una pila de cassos on estaven emprades sense produir contrarietat a ningú.

En política combaté sempre al caciquisme posant-li en descobert les seves

vergonyoses accions atentatòries a la raó i a la justícia, en idealitat fou sempre un lleal defensor dels principis autònomistes llensant-se amb tot entusiasme a aquella corrent de Solidaritat catalana amb quin resurgiment popular el nostre districte portà a les Corts espanyoles al il·lustre vendrellenc i eminent juris-consult de Barcelona En Jaume Carner.

* * *

Jo el vaig enyorar en gran manera al amic Ramon en un conflicte seriós que trasbalsà l'opinió pública enverinada per absurdes i fantàstiques versions i en quins moments hauria sigut convenient que algú, amb tota valentia, s'hagués jugat son prestigi en bé d'un alt interès local. En Ramon hauria sigut, a no dubtar, l'home de les circumstàncies i a l'impuls de la seva ploma independent s'hauria aturat la riuada i els cécs hi haurien vist amb claretat...

Per això, al ésser invitat a col·laborar en aquest homenatge vareig associar-m'hi de cor, com a vendrellenc i com amic, fonent-me amb l'ànima del nostre poble que en la present diada aixeca els ulls i l'esperit envers les insondables i tenebroses regions del silenci etern, on reposi amb santa pau el bon amic i malaguanyat vendrellenc.

J. GAY

Sempre-viva

A n'aquesta corona de flors, que teixen homes de sentiment i de cor, deixeu que hi posi una sempre-viva, a la memòria d'aquest estimat escriptor

vendrellenc, En Ramon Ramon i Vidales.

Es una flor arrancada del jardí de l'admiració, i estic convençut que no ha de mararar-se mai.

Hi va en ella un petò d'afecte, i el record etern.

EMILI GRAELLS CASTELLS

Les obres d'En Ramón Ramón

ACRÒSTIC

EL CUERANDERO NOU
EN PAU DE LA GRALLA
L'IMPENITENT
EL CARRÓ DESFET
A CAL NOTARI
EL FORN D'EN PERE PASTERA
LLUITA DE CACICS
EL COMTE GRVAT DE ROCA-
FERRÓ FRET [LLISA
LA DESEÑEINADA
LA NIT DELS IGNOCENTS
EL CARRO DEL VI
L'AGENCIA D EN PEP CURRILLO
EL RESTAURANT DE LA PLATJA
ELS CAPTAIRES
EL CORO DELS BEN PLANTATS
DILLUNS DE SABATER
ON MENYS ES PENSEA
ENRAC

Antoni Negre

Agent de CANVI I BORSA

Plaça de Catalunya, n.º 16, 1.º Teléfon 3417 A

INTERVE EN
Valors: Cupons: Préstecs Personals sobre valors i mercaderies
RENTISTES!!

En tota adquisició de valor l'únic document que dona fé de propietat, enfront dels tribunals, es la póliza de compra sotscrita per Agent de Canvi i Borsa.

Novetats per a Senyora

CRESPONS DE SEDA

Calitat Fantasia . . .	3'50 ptes. metre
Id. Popular . . .	4'90 » »
Id. Superior . . .	6'85 » »
Id. Lyón. . .	7'50 » »
Id. Extra. . .	9'50 » »
Id. Tokio . . .	10'00 » »
Id. Sublim . . .	11'50 » »
Id. Plus Ultra . . .	14'00 » »

Georget Finíssim . . .	10'00 ptes. metre
Id. Parisien. . .	11'00 » »
Id. Picador. . .	12'50 » »

CHARMELINES i KASHA per a abric

SECCIÓ DE ESTAMPATS

Etamins gran moda des de .	1'50 ptes. metre
Crepilles i Alpaca id. .	3'00 » »
Popelins per a bates id. .	2'20 » »
Batistes-Etamins id. .	0'65 » »
Percals, varis dibuixos id. .	1'25 » »
Cretones, rica colecció id. .	1'25 » »

Diferentes calitats i colorits en
Sedes - Semi-sedes - Fulgurans-
Opals per a visos de trajo

LA CASA MUMBRÚ DEL VENDRELL

es permet
recordar-li que per
la gran diada de la
FESTA MAJOR
deu presentar-s'hi
dignament habillat.
Per aixís fer-ho li
caldrà passar per
aquesta CASA DE
MODES per a assor-
tir-se, en aventatjo-
ses condicions, de
tots aquells gèneres
que son indispen-
sables, i que venen
detallats aquí.

ARTICLES PER A BANY

Trajos per a senyora, home i noi en formes americanes ♦ Gorres, sabates, albornoces i sombrilles ♦ PERFUMERIA EN GENERAL

Secció de Sastreria

A MIDA

Trajos de Estam colors de Moda	
a mida des de	10 duros
Trajos de Fresc a mida des de . . .	13 »
Pantalón llana Oxford a mida des de .	25 Ptes.
Pantalón llana Max a mida des de .	20 »
Trajo dril Novetat » » .	30 »
Pantalón dril Moda » » .	12 »
Trajo mecánic blau » » .	28 »
Pantalón » » » » .	10 »

Trajos per a nois (diferents preus)

ROBA FETA A PREUS BARATISSIMS

Camises dibuixos Novetat des de .	7'35 Ptes.
Mitjons de Gran Moda » .	0'75 »
Corbates Gran Fantasia » .	1'25 »
Camisetas Gran Sport » .	1'25 »
Barrets de palla » .	7'00 »
Barrets de dril pel camp » .	2'00 »

GORRES

Lo més nou en formes i dibuixos des de 4 ptes.

Perfumeria per a home
Varón Dandy i Fixadors de cabells

Una d'En Ramon

En Ramon Ramon i Vidales entrà al café del Centre aquella nit, quan el sarau del dimarts de carnaval era a les acaballes.

Amb les mans darrera tot sostenint el seu groixut bastó de savina portat de terres de la Conca de Barbarà, barnicat de tant temps i cada nit amb la fre-gadissa de les seves ossades mans, el cap cot, boi tapats els seus ulls bellugadissos amb la visera de la seva gorra de quadrets blancs i negres, després de llucar per tots els àmbits de la sala del café, es dirigí pausadament, tot rumorejant una cançó, vers la taula on solia consumir diàriament i a mitja nit un ou ferrat i quatre olivetes.

La taula, aquella nit, estava ja ocupada per sis amics del saineter quins es disposaven a donar bon compte a les viandes que'ls fossin servides, anant fent per la vida, en aquell moment de l'arribada d'en Ramon, amb quatre olives i altres entreteniments que hi havia damunt de la taula per esperar el grà fort del resopó.

En Ramon saludà als seus amics i tot desitjant-los-hi un bon profit, amb sa tremolosa mà, agafà una oliva que's portà a la boca en el precís moment que compareixia el cafeter amb una gran safata coberta per sis plats amb mitja dotzena d'ostres cada un.

—Molt, bé, homes, molt; si que vos ho porteu amagat! I tot dirigint-se al servidor li digué: Porta una dotzena d'ostres!

—Ho sento, Ramon, però no n'hi ha més, contestà el cafeter.

—Que tens de dir-me a mi, si no n'hi ha més...

—No vos enfadeu, home; no n'hi ha més, son les tres dotzenes que va fer venir el senyor F. per menjar-se-les amb la seva família després del sarau i ara resulta que algú d'ells no's troba prou be i les ha desdonades i aquests m'han fet el favor de repartir-se-les.

En Ramon mig incrèdul a les explicacions del cafeter, se li anaven agrandint els ulls per moments i ja li creixia la saliva a la boca i contrariat se'n anava, quan un dels entaulats el cridà dient-li:

—Home, Ramon, si voleu se les repartirem com bons germans; jo vos en cedeixo una.

—Jo una altre...

—Jo també...

—I jo...

—Tampoc vull ésser menys...

—«Idem de lienzo»...

I unint a les paraules l'acció, anaven depositant, l'un darrera l'altre, una ostra, fins que la mitja dotzena quedà col·locada en un plat, quin, en Ramon, ja assegut a cap de taula, colocà davant seu i tot posant-se el tovalló, cridà al cafeter:

—Noi, porta llimona, qu'és l'únic que'm falta i tira endavant l'ou ferrat.

I tranquil·lament, tot xuclant l'aigua del marisc, entre contalles i xistus, d'En Ramon, que'ls companys de taula reien, el saineter es menjà la mitja dotzena d'ostres mentres als esplèndits amics tant sols ens hi tocaren cinc.

P. PLANA MAÑÉ

BANC VITALICI ESPAÑA

Companyia Anónima d'Assegurances, fundada l'any 1880

ASEGURANCES

Sobre la vida i Rendes vitalícies

Sobre transports Terrestres, Marítims i de Valors

Fondos de Garantia en 1926: 97.024.280 pessetes

Capital d'assegurances en vigor: 282.715.428 pessetes

Pagat als assegurats fins al 1926: 143.186.325 pessetes

DOMICILI SOCIAL:

RAMBLA DE CATALUNYA, 18
BARCELONA

SUCURSAL:

CARRER D'ALCALA, NUM. 25
MADRID

EDIFICIS PROPIETAT DE LA COMPANYIA

DELEGACIÓ AL VENDRELL I SON PARTIT:

NARCÍS SOCIAS CARNÉ

PRAT DE LA RIBA, 6 - TELÉFON 17

Costums vilatanes

Se'n anava A ca'l Notari
per a fer son testament,
junt amb En Pau de la Gralla,
son amic L'Impenitent;

i al sortir de casa seva
van quedar tots estranyats,
al sentir que allí cantaven
El «Coro» dels Benplantats;

que anaven tot fent gatzara
cantant al mig del carrer,
com si fos aquella tarda
de un Dilluns de sabater.

Seguiren tots dos avall
anant a la seva feina,
passant pel davant mateix
d'El forn d'en Pere Pastera;

sentint-se un gran esvalot
d'esclamacions i de crits,
perque estaven disputant-se
tots els d'El carro del vi,

que venien de dinar
a El restaurant de la platja,
i allí s'havien topat
amb la colla d'Els captaires.

Varen mirar de calmar-los,
sent inútil son intent,
ja que tot quan els digueren
fou picar en Ferro fred;

sortint-ne tant mal parats
alguns d'ells de aitals raons,
que'ls tingueren de portar
a'n El «curandero» nou,

perque'ls curés un per un,
als que quedaren ferits,
de la brega, que semblà
d'una Lluita de cacics.

Sortint ds la notaria,
després de fer testament,
L'Agencia d'en Pep Currillo
n'estava plena de gent,

comentant el que passava
tot un munt de carreters,
que tenien a l'entrada
encara El carro desfet,

de resultes de la lluita
que tingueren poc abans,
quedant tots ells tant malmesos
que no's coneixien pas.

Quan varen haver sopat
hi anà La desenfada,
per saber que va passar,
punt per punt i fil per randa;

mes en Pau, que és molt tranquil
i sab de que se les pesca,
li contà més carn que peix
per fer un xiquet de gresca;

diguent-li que aquella nit
havia arribat a vila,
a peu, El Compte Gravat
de Rocallisa, amb sa filla.

Mes aquella, com si res,
se'n anà molt satisfeta,
de saber lo que passà
tot just allí On menys es pensa;

no adonant-se de l'engany
que tant bé li havien fet,
perque no pensà que fos
en La nit dels Ignocents.

VALENTI CARNÉ

EL MEU TRIBUT

Al reconeixement unànim que avui la vila tota manifesta al més gran cantor de les seves costums populars, el que en vida fou exquisit poeta i celebrat comediògraf Ramon Ramon i Vidales, quina memòria figurarà en endavant sobre'l pedestal de la immortalitat, ens hi adherim ben corament i amb tota la admiració i devoció que profesem a les seves obres i a sa literatura incomparable, per ésser aquesta amb quina ens varem nodrir i formar majorment la nostra esperitualitat.

Per això, per haver rebut tan profitoses ensenyances, i per la simpatia que'ns inspiren aquests actes per l'alta significació que enclouen, és per el que hi aportem el nostre concurs, tot i entenent que aixís rendim també culte a les arts, a les ciències i a les lletres, ja que aitals factors tenien amb en Ramon i Vidales a un dels seus més fermes i enamorats paladins, esgrimint indefalliblement sa ploma per a depurar-los, enaltir-los i glorificar-los dintre el més alt sentit estètic.

EL BAIX PENEDÈS s'honora a sí mateix honorant la memòria del qui fou digne fundador seu, i tots els que acatem i secundem tant lloable idea, realitzem un acte de veritable patriotisme col·locant el nom il·lustre d'aquell patrici en mig de les glòries i celebritats vilatanes i regionals.

P. MALLOFRÉ

A la memòria del malhaurat amic En Ramon Ramon i Vidales

Tú, que en les teves obres sapigueres pintar tan bé les costums de nostra estimada vila, i que donares tants exemples de sencillesa i de humilitat, reb aquesta petita flor que posa en la corona que se t'ofereix en el dia del teu homenatge, aquest bon amic que en vida et sapigué fer justícia i mort venera, de tot cor, la teva memòria.

JOSEP FERRET I BASSA

* * *

El jove no havia complert 16 anys encara i justament sabia llegir i agafar la ploma quan sentí l'innocent afany d'escriure al periòdic local dirigit amb un ample esperit de tolerància que és d'estimar i ben agrair, divulgant i publicant idealitats i coses que volen el necessari i profund estudi o haver viscut amb homes de relació i pública representació. Emprò, en aquella edat la imaginació és inexperta, vibràtil a tota lleugera manifestació, francament oberta a tot impuls i expansió. Clar que, aixís es comença a cimentar tot fonament de neguit esperitual i tant de bó avui part de la joventut sentís aquesta santa i lloable predisposició enlloc de deixar a rerassaga el sentiment de ciutadania fins que'ls deures familiars els obra els ulls deixant d'ésser aleshores nuls coeficients.

Mes aquell jove seguia escrivint afanyosa i vulgarment creient innocentment que les seves paraules trobaven ressò als pits i eren fruit d'utilitat en pro de les causes nobles, sens tenir compte ni preocupar-li la tendència ideològica del mentat periòdic ni els desamors que podia recollir en la redacció, familiars i relacions socials; quan a un pollet li surt la cresta es creu ja valent i la bandereta vermella que li corona la testa diminuta creu donar-li aire i força per a obrir-se coratjosament pas arreu, quan es suficient l'insignificant topada de un enemic per a deixar-lo amb silenci perpetu.

Però el director i fundador del periòdic vilatà donava cursa al atrevit i latós articulista, (?) com si amb el seu prudent procedir volgués alligonar-lo i dir-li «o calles o et perfecciones». Tal volta el popular sainer i poeta, hom experimentat i previsor, coneixedor i psicòleg del temperament humà, que amb mà mestre descriuen i descobreixen tot impuls individual, sabia que es un lleig procedir barrar el pas a tota guspira per feble i insignificant que sigui; i en efecte, els professors que son uns bons mestres i senten i viuen la vida i desenrotll de la intel·ligència infantil, jamai, però jamai, escursaràn les ales del noi de poc llum intel·lectual ni deixaràn sens estímul als altres de més poca aptitud encara, sinò que amb persuasió i carinyo paternal, els guiaràn i perseveraràn a un millor treball de perfecció i compliment donant aixís alé vivificador al tendre poncellam que vol i necessita el caliu de la nostra bondat, experiència i amors.

* * *

Inmediata conseqüència d'això, és que aquell jove, un xic més tard, seguia emborronant quartel·les insubstancials, foguejades amb la bellugadissa flama de la passió juvenil i cursà els estudis fins al grau superior de la carrera del Magisteri, el Batxillerat, ingressà després a la Facultat de Ciències fins acabar llurs estudis universitaris, i avui que ja s'han doblat els anys i ha après un poc més de llegir i que'l sentit comú li ha donat un caire més real dins les coses i relacions humanes, sent i té la satisfacció íntima de cooperar en el mateix diari i en el nombre extraordi-

Banc de Biscaia

VENDRELL

Carrer del Nort, 5 - Telèfon 9

Capitals confiats al Banc en 31 de Desembre prop-passat

En compte corrent a la vista i impositons.	Ptes. 186.284.790'71
En compte corrent especial i Caixa d'Estalvis.	» 85.832.236'05
En impositons a plaç	» 61.924.168'29

Import dels valors propietat del Banc

Pessetes 237.090.577'14

Negociem els cupons venciment 1.er de Juny

CAIXA D'ESTALVIS

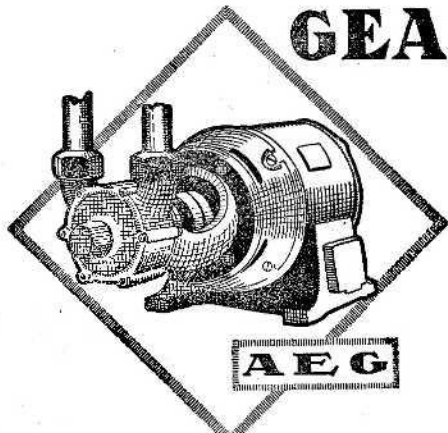
COMPTES CORRENTS: A la vista 2'50 %.

Serie A. 3'50 % anual - Serie B. 3'75 % anual

IMPOSICIONS:

De 8 a 89 dies.	3 % anual
De tres mesos a 179 dies.	3'50 % »
De sis » » 364 »	4 % »
De un any en endavant	4'25 % »

MOTOBOMBA GEA

PARA USOS DOMESTICOS Y PEQUEÑAS INDUSTRIAS.

Subscribiu-vos a

LA NOVA REVISTA

gran publicació catalana de literatura i d'art

Academia Politécnica "Cots"

Calle de Barcelona, 6. - TARRAGONA

Centro de Enseñanza, esencialmente práctica, por el sistema intuitivo aplicado en forma de conferencias individuales.

Comercio - Banca - Bolsa - Idiomas
Altos Estudios Mercantiles

Bachillerato - Magisterio - C. Especiales

PROFESORADO SELECTO Y PRÁCTICO

Situado cerca las dos estaciones de M. Z. A. y del N., bien aireado, bañado por el sol, agua abundante y hermoso jardín, ofrece al alumno, un bello conjunto, haciéndole agradable su permanencia por lo que admitimos alumnos

INTERNOS

y durante este verano, desarrollamos sendas conferencias de todas las carreras, estudios y preparaciones con pupilajes, para exámenes extraordinarios.

Curso de 1928 - 1929

Apertura: 1.º de Septiembre

Solicítanse informes en Secretaría para condiciones de puplaje y estudio

nari que la vila nostrada, amics i admiradors del patrici il·lustre decidan amb motiu de la festa-homenatge al fundador de EL BAIX PENEDES, cantor i escenificador de les nostres gracijs costums vilatanes.

Aquestes ratlles, no interessaran a ningú, i més aviat semblaran un pecat de petulància que està per cert, ben lluny del caràcter llur; empró, hom és agraït, i difícilment oblida a qui li dona la mà quan l'activitat de l'individu està en formació i la sava protectora es reconfortant i oportuna; ha llegit els articles, primeres volades d'una fantasia desorientada, i ha vist atrevits pensaments, espurneigs que brollaven al glatir d'una inconsciència amb més fe i bondat que fonament, i ha pogut apreciar la recta planera que trobà amb en Ramon Vidales per a desplegar sens defalliment un afany d'estudi i millorament al no interrompre mai als qui lluiten, treballen, estimen, es perfeccionen i pensen.

Per la descripció:

AMADEU MARTORELL I VIDALES

Homenatge a en RAMON RAMON VIDALES

Subscripció popular per una placa

les llistes de la qual resten obertes en les entitats següents: Redacció de EL BAIX PENEDES; Centre Vendrellenc; Centre Industrial; Centre Republicà; La Lira; Orfeó Vendrellenc; Club d'Esports; Cooperativa; Unió Musical.

LLISTA DE «EL BAIX PENEDES».

Joan Güell i Grau, 2 pessetes; Anton Güell i Bassa, 0'50; Pere Mallofré 0'50; Enric Martin, 0'50; Armengol Lluch, 0'50; Anton Carbó, 0'40; Esteve Cendra, 0'50; Josep Rius, 0'30; M. T., 10; Carles Caral, S. Vicens, 0'50; P. G., 5; Magí Vives, 1; Carles Sanchez i familia, 3; Salvador Aixalà Ribas, 1; Gertrudis Casas, 1; Anton Aixalà Casas, 1; Familia Ferret, 2; Nicasi Caramunt, 2; Gertrudis Artigal de Claramunt, 2; Manuel Romeu Guimerà, 5; Anton Vidal, 1; Francisco Guitart Jané, 5; J. Vallés Sitges, Vilafranca, 5; Salvador Esvertit, 1; Jaume Palau, 5; Agustí Escotet, 1; Germans Carmelites, 5; Ramon Fontana Recasens, 0'50; Josep Prats Camins, 5; Isidre Borrut, 1; Maria Julivert Aulés, 1; Carlos M.ª Garcia-Rodrigo, 5; Isidre Marcer, 3; Josep Mallofré 0'50; Marina Vidal, Vda. Batlle, 1; Gil Batlle, 1; Greta Batlle, 1; Ricard Batlle, 1; Magdalena de Batlle, 1; Pau Batlle 1; Josep Batlle, 1; Sebastià Miret, 1; Un vendrellenc, de fora, 100; Una admiradora, 1; Josep Grau, 2; Josep Via, 2; Valentí Carné, 1; Rosa Güell de Carné, 0'50; Dolors Carné Güell, 0'50; una admiradora, 1; Josep Aleu, 5; Joan Martorell Fons, 1; Jesús Martorell, 1; Isabel Fuster Vigil, 1; Rafael Fuster Vigil, 1; J. Magriñá i familia, 5; Esteve Vives, 2. Total 214'70.

LLISTA DE LA UNIÓN MUSICAL

Unió Musical. 10 pessetes.

CONTINUACIÓ DE LA LIRA

Suma anterior 37'90, a la que s'hi va ometre'l nom de Cassimir Ivern 0'50 pessetes.—Teresina Papiol, 1; Gregori Salvó, 0'50; Joan Julivert, 0'50; Llorenç Escoda, 0'25; Josep Escoda, 0'25; Artur Ramon, 1. Suma total: 41'40 pessetes.

LLISTA FETA PER

EN JOAN FIGUERAS SOCIAS DE BARCELONA

Pau Casals, 5 pessetes; Bonaventura Dini, 5; Enric Casals, 5; Francisco Soler Almirall, 5; Feliu Olivé, 5; Francisco Vives, 5; Joan Giralt, 5; Joan Figueras, 5; A. Güell, 5; R. Miret, 5; E. Figueras, 5. Total 55 pessetes.

LLISTA DE LA CASA VIDAL MILA DE BARCELONA

Jaume Fontanillas, 3 pessetes; Joaquim Carbonell, 2; Francesc Rosas 0'50; Baldo-mero Ferrer 1; Anton Baldrís Nin 2; Vidal Vidal Milà, 10.—Total: 18'50 pessetes

LLISTA DE LA COOPERATIVA

Diferents donatius, 4 pessetes

El meu record

Amb goig vinc llegint les noves que cada setmana ve donant aquest volgut setmanari amb motiu de l'homenatge merescudíssim que la nostra vileta del Vendrell es proposa tributar, el diumenge primer de Juliol, al qui fou en vida eminent saineter i bon ciutadà: En Ramon Ramon i Vidales.

Per ço, avui amb motiu de dedicàr-se-li aquest nombre extraordinari, no he sabut resistir la joiosa temptació d'aportar-hi amb tota amor el meu modest però sincer granet de sorra, en recordança del bon patrici.

Com passa el temps! Sembla ahir que vaig entrar d'aprenent a l'impremta Ramon, allavors instal·lada a la Plaça Nova, i on era ell director d'EL BAIX, venint-me a la memòria que les primeres lletres que varen passar pel meu componedor sigueren les d'un article seu, que setmanalment publicava, i que si mal no recordo es firmava amb el nom de «Jaume dels Domenys».

Recordo veure'l amb aquella cara de satisfacció tots els dissabtes a la tarda després de l'aparició d'EL BAIX...

Quan el temps va empassant-se els anys, és allavors que renaixen en el cervell records vers aquells homes que amb son esforç han sabut donar nom a la vila dels nostres amors; i per això jo avui no he pogut per menys que associar-me, amb aquestes modestes ratlles, sortides del fons del meu cor, a l'homenatge ben merescut que's va a retre a l'autor del popular sainet *El carro del vi*, En Ramon Bello—tal com aquí se l'anomenava.

JOSEP TORELLÓ

Sant Sadurní, Juny 1928

DE TOT UN POC LA PLACA DE L'HOMENATGE

Demà és el dia senyalat per a el descobriment de la placa commemorativa, que s'ha col·locat a la casa on morí el fill de nostra vila, el popular saineter En Ramon Ramon i Vidales, a quina memòria li rendirà tribut tot el poble.

Dita placa, que és de marbre i de pedra picada, de tamany uns sis pams d'ample, per quatre pams d'alsada, porta la següent inscripció:

LLAR
ON NASQUÉ I MORÍ
EL POPULAR SAINETER
R. RAMON I VIDALES
1857 1916

Com es pot veure, no porta més dades, que les dugues dates dels anys en que nasqué i morí, i a pesar d'això en dites dugues xifres, hi trobaré amb una mica de paciència i bona voluntat, tots els demès dades i fetxes, que fassin referència al plorat comediògraf.

Comencem per la inscripció primera, que diu: «Llar on nasqué i morí» que conté setze lletres, que és justament l'any en que morí, 1916. Seguim amb el que ve després: «el popular saineter»,

que fa un total de disset lletres, que és precisament el resultat de la suma de totes quatre xifres de dit mateix any de 1916; i més avall el seu nom, Ramon Ramon i Vidales, quin número de lletres donen el mateix resultat, quedant, doncs, concretat tot el que porta la placa, en l'any de la mort de l'homenatjat.

I ara, anem a la fetxa de l'homenatge, que serà demà, dia primer de Juliol de 1928, la que no figura per res en la placa. Agafant el dos anys que figuren en la inscripció, 1857 i 1916, que son els del naixement i de la defunció, resulta que'l 57 del primer, sumat fa dotze, que és l'hora que tindrà lloc l'acte del descobriment de la placa; després, en el 16 del segon, hi trobem el 1, que és el dia, primer, i sumats el 1 i'l 6, que son set, és el mes, Juliol, el septim de l'any natural; i al últim, sumant els dos anys junts, el 57, que fan dotze, i'l 16, son 28, que és l'any que som i que tindrà lloc l'homenatge.

Així, doncs trobem exacta la fetxa, que no consta en la placa: «Dia 1 de Juliol de 1928.»

En aquests mateixos anys, si'ls partim, agafant sols les dugues xifres del davant, trobarem que l'un, 18, és el número de les obres teatrals que produí el popular saineter; i que l'altre, 19, és el número d'individus de que's compona la comissió de l'homenatge.

Si volem precisar més les fetxes del naixement i de la mort, veurem que nasqué el dia 20 de Gener de 1857, que sumant les quatre xifres que formen aquell any, donen un total de 21, que son el dia 20 del mes primer o siga de Gener, que és la data del naixement. I si busquem la fetxa en que morí, la trobarem sumant una per les xifres del any 1928, en que's fa l'homenatge, que son 20, afegint-hi els 16 del any en que morí, que fan un total de 26, que es el dia 24 de Desembre, el mes 12, que sigui la fetxa de la seva mort.

Del any 1857, en que nasqué, al 1816, que morí, hi van 59 anys, que eren, doncs, els que tenia, que trobarem sumant els de 1857, en la forma de 18 més 12, dels 57, 5 i 7, que fan tot junt 30; i sumant de la mateixa manera els de aquest any de 1928, o bé siga 19 més 10 dels 28, 2 i 8, donen un total de 29, que junt amb els 30 de l'any que nasqué, resulten exactament els 59 anys que tenia el dia que morí.

I acabarem per a fixar l'edat que avui tindrà l'homenatjat, comptant de l'any 1857 al 1928, que serien 71, els que trobarem afegint solament als 57 de l'any que nasqué, els 6 últims de l'any 16, en que morí, que seran 63, més els 8 darrers de l'any actual, en que's fa l'homenatge, resultant 71 anys, que son els que tindrà ara.

I veus ací per on, amb sols els dos anys que porta únicament la placa, hem pogut trobar totes les dates i fetxes que fan referència a la vida i a la mort del homenatjat, a qui retrém tribut de recordança.

TINELER

Banco Hipotecario de España

PRÈSTAMS amortitzables en 50 anys als agricultors, propietaris de cases i de terres per edificar.

Per cada 1.000 DUROS de préstam, sols es pagan 26 PESSETES MENSUALS per interessos i amortització de capital.

Informe-vos gratuïtament i amb reserva absoluta

AGENCIA PLANA Major, 10, pral.-VENDRELL

Atenció! Propietaris i constructors d'obres urbanes:

PRODUCTES

"Waterstop"

Per a la impermeabilització integral i superficial d'Obres hidràuliques, soterrànies i edificis.

El "Waterstop" es infalible contra l'humitat de les habitacions i soterranis, aplicat en petites dosis evitarem la pèrdua dels vostres gèneres en els sotans i de la vostra SALUT en les habitacions. Remei eficaç per a tancar goteres.

El "Waterstop" s'aplica al construir l'edifici per a que mai més pateixi d'humitat.

En la construcció vella s'aplica al posar una capa de material nou a la paret o bé al pintar-la per a curar-la de l'humitat, quedant completament seca per temps indefinit.

Per a consultes i comandes al Representant per a la Prov. de Tarragona i Agent General de Ventes

S. ESVERTIT. - Vendrell

Minyona fixa per a fer feines

s'en necessita una a la Fonda del Centre d'aquesta vila. No ha de rentar ni cuinar. Per a més detalls dirigir-se a la dita Fonda.

Rafel Fusté

Pèrit Agrònom

Compra-venta, peritatge i recana de finques

AIXECAMENTS DE PLANOLS
NOTICIES I CONSULTES

Carrer de Mar, 18 VENDRELL

CASA

composta de baixos, bon corral, entressol i un pis, es ven. Donarà raó aquesta Impremta.

Establiment de Queviures

ben acreditat i en carrer cèntric de la vila, es ven o traspassa. Donarà raó Isidre Aymenrich, pesca salada, plaça del Dr. Murillo.

Es ven una moto-sidecar

«Reading Standart» de 7-9 H. P., equipada i matriculada, a prova. Preu módic. Dirigir-se a la Espardenyeria Puig, Santa Anna, 4.

S'ARRENDADA

la antiga i acreditada tenda de queviures coneguda per Cal Xacolaté de la Plaça Nova. Dirigir-se a Rafel Fusté.

Fàbrica de Mosaics Hidràulics

J. JULIVERT

Dr. Robert, 12 (Carretera) :: Teléfon, 61 :: VENDRELL

DIPOSIT DE TOTA MENA D'OBJECTES EN GRANET DE MARBRE I PEDRA ARTIFICIAL

Representant exclusiu per a la venda dels

CIMENTS DE GARRAF - Ràpit, Lent, Landfort, etc.

GUIX DE VILOVI :: RAJOLES DE VALENCIA I VERNISSADES

Representació de la casa "URALITA S. A."

Tenint sempre un estok en dipòsit de Planxes acanalades, Planxes llisses, Canons, Dipòsits, etc.

Demaneu tot ço que necessiteu dins el ram de construcció

PRECIOS ECONÓMICOS

VENTILADORES

AEG

Incomparables
Máxima impulsión
de aire

SÓLIDOS Y ELEGANTES

Pedirlos a los instaladores y a

AEG Iberica de Electricidad, S.A. - Barcelona

Apartado, 346 :: Ronda Universidad, 22

Débiles tomad el acreditado Elíxir **Callol** que da Vida y Juventud

Es { rápido
científico
agradable

ESPORTIVES

D'Escacs

Campionat del Penedès

Diumenge no va poder-se celebrar el partit Vilafranca-Centre Industrial, i el Capellades-Vilanova, va resoldre's a favor de Capellades per 4 a 1.

Demà Vilafranca va a jugar amb el Vilanova, i Capellades vé a jugar amb Escacs Vendrell. Aquest últim encontre és el més interessant del Campionat ja que en ell podria decidir-se el Campió.

Estat actual del Campionat

Equips	Partits				Partides				Punts
	J.	G.	E.	P.	J.	G.	E.	P.	
Capellades . . .	5	4	0	1	14	1	10	3	8
Escacs Vendrell .	4	4	0	0	16	1	3	8	8
Penya C. I. . . .	4	1	0	3	8	0	12	2	2
Vilafranca	4	1	0	3	9	0	11	2	2
Vilanova	5	1	0	4	7	0	18	2	2

L'ALFIL NEGRE

INFORMATIVES

NOVES

El Centre Industrial està enllestit el programa de festes que integraran enguany la propera Festa Major de la vila, havent-se ja formalitzat contracta amb la casa Falés, acreditat adornista de Molins de Rei, per a montar un luxós envelat a la Plaça Pi i Margall. És aquesta casa la que montà el de l'any passat que tantes llances se n'emportà, poguent-se assegurar que'l d'enguany superarà a aquell tant en vistositat com en intensitat d'enllumenat.

A més s'ha ajustat contracta amb una reputada orquestra-cobla de Olot per amenitzar els espectacles dels dies 26 i 27 i tota la numerosa Banda del Regiment de Luchana, de guarnició a Tarragona, per amenitzar els balls a l'envelat els dies 27 i 28 (dissabte i diumenge) el primer dels quals serà dedicat a honor de les colònies estiuencs de les veïnes platges i el segon serà el ball de torna-boda que'l Centre Industrial dona cada any en obsequi dels seus socis i forasters que'ns visiten durant les festes.

Tenim entès que s'estan organitzant també les festes populars, a les que no hi mancaran els xiquets, castell de focs, enllumenat del campanar i altres números molt atractius.

Les demés societats de la vila també preparen espectacles extraordinaris, tot el qual fa augurar que enguany la Festa Major serà una de les més animades.

RETIR OBRER OBLIGATORI

Notícies, d'inscripció i liquidació

ASEGURANÇA DE COLLITES

Foc i Pedregada

P. PLANA MAÑÉ - Vendrell

Ha sigut publicat l'horari d'istiu que la Companyia dels ferro-carrils implanta des de demà. Examinat detingudament no hi hem notat cap modificació en l'horari dels trens que passen per aquesta vila.

En canvi ve aquell millorat notablement a la línia de Vilanova i en les perllongacions a Tarragona i Reus amb la implantació de nous ràpids d'anada i tornada al migdia.

Vulgues no vulgues, al veure com tocant a casa s'hi gaudeix un d'inmillorable servei de trens, que no podem utilitzar per regir a la estació de Sant Vicens els preus de la tarifa ordinària, hom es plany de que aixís

sia, i encara que ha sigut negada la petició per a la implantació de la tarifa reduïda — que facilitaria un servei d'autobus a aquella estació i aixís quedaria la vila integrada a aquelles comoditats i facilitats — entenem deuria persistir-se en la demanda per part de l'Ajuntament, Centre Industrial i demés societats de la vila, puig fora un gran pas vers el millorament del Vendrell i sobretot vers el desenrotll i foment de les nostres platges que son el pervindre mes tangible que ací tenim

Clinica Dental
MARTORELL
Odontòleg-Puericultor
Doctor Robert, 13 - VENDRELL
Consulta tots els dies

En vigílies de sortir els catalans per a Lourdes han aparegut bellament impresos dins la col·lecció de Goigs de l'Editorial Poliglota els de la gloriosa Bernardeta l'humil Pastora dels Pirineus. Son aquests primers goigs dictats a llaor de la nova Beata una prova exquisita d'aquesta literatura religiosa popular que tant arrelada és en el cor del poble. Son originals de la jove poetessa Josefina Tura i foren premiats en un concurs obert per la Editorial Poliglota el jurat del qual era compost per Mossen Francesc Baldelló, Joan Costa i Deu, Melcior Font i Enric Durán. El Cardenal Arquebisbe de Tarragona i tots els Prelats d'aquesta província Eclesiàstica s'han dignat aprobar-los concedint a la vegada indulgències en la forma acostumada. L'edició com ja deixem dit es bellíssima i porta boixos del distinguit artista Marián Ribas. Hi ha exemplars en paper corrent i de fil, sent aquests darrers numerats. Es de creure que els devots de Lourdes i per tant de la Bernardeta, voldran contribuir i popularitzar aquests goigs. Fora bonic i ben edificant que'ls romeus de la nostra terra cantessin per primera vegada els Goigs de la Bernardeta davant l'altar que s'ha aixecat darrerament en honor a la primera louredesa a la part dreta de la Basílica.

Els encarrecs de aquestes fulles tenen que fer-se a l'Editorial Poliglota, Petritxol 8, Barcelona.

CORRESPONSALIA DEL
BANCO DE ESPAÑA
JOSE ALEU-Pi. Pi i Margall, 15, 1º
VENDRELL

La revetlla de Sant Joan transcorregué a vila placèvola i animada. Les fogates envellernen les fasanies de les cases de quasi tots els carrers; la gent sortí de casa desitjosa d'esbarjo i omplenà els locals de les societats i cafés en busca de gaudir la fresca de la vetlla. Un dels llocs més animats el jardí del Tívoli on el Club d'Esports hi celebrà un ball de vetlla amenitzat pel Quintet Gomis.

Durant uns quants dies hem tingut el goig de contar entre nosaltres al bon amic i col·laborador En Josep Prats Camins, qui de nou s'ha reintegrat al seu carrec d'apoderat de la Sucursal a Badalona del Banc de Prestams i Descomptes.

Abonos químics
Productos anticriptogámicos i insecticidas
Riva i García, de Barcelona
Representant: JOSEP ALEU
Plaça Pi i Margall, 15, 1er-Vendrell

La Comissió organitzadora de l'homenatge a En Ramon Ramon ha rebut una lletra de l'eximí autor Ignasi Iglesias en la que aquest es dol de que una disposició facultativa l'impossibiliti assistir a la vetllada teatral en la que havia de parlar sobre la característica del teatre d'En Ramon.

Es de sentir que la salut del senyor Iglesias ens privi demà la seva presència. Fem vots per el seu més complert restabliment.

Per a substituir el buit que deixa al programa l'il·lustre poeta, s'estan fent treballs prop d'altra personalitat. La manca de temps ens priva de poguer-ne donar mes detalls.

Dijous, revetlla de Sant Pere, la societat coral la Lira, com te per costum cada any, va celebrar una festa íntima amb gralles, coques, vi ranci i cantades, festa que enguany adquirí més relleu degut a haver traslladat la Lira el seu domicili social al carrer del Nort número 13, o sigui a la mateixa casa que ocupa la Cooperativa La Reforma.

Caixes de caudals

de tota confiança i molt econòmiques, a la Cerralleria de
Pau Socías (a) Traus

Diumenge, tarda i nit, es celebraren animats saraus al Passeig del 4 de Març, organitzats per una colla de joves veïns de la dita barriada i com a tornaboda de les passades festes de barri.

Donava goig de veure el nostre principal passeig amb la forta gernació que va acudir-hi i entre quin públic hi havia la totalitat de les aixerides nenes vendrellenques.

Ha deixat el càrrec de delegat de la Quinta de Salut «La Alianza», del Centre Vendrellenc, nostre particular amic i col·laborador Valentí Carné, que'l venia desempenyant des de que's fundà l'agrupament, a primers del any 1926, havent sigut nomenat per a substituir-lo, el soci En Pau Solé Mañé, a qui deurán dirigir-se, d'avui endavant, tots els socis de aquella societat federada, que necessitin els serveis de la mentada institució benèfica.

Per avui a la nit i demà a la tarda, al Cine Tívoli s'hi anuncia la projecció de la gran cinta alemanya marca Emelka «La Invassió», arrodonint el programa la cinta americana «Muntanya dels camps» i la cómica «Batecs del cor».

SECCIO OFICIAL

REGISTRE CIVIL

Naixements: Una nena filla de Casimir Ivern Baixeras i de Maria Tous Rius.

Defuncions: Cap.

Matrimonis: Pere Vidal Urpi amb Montserrat Navarro Guinovart.

IMPRENTA RAMON : - : TELEFON 20

Pisos nous per a llogar a la platja de Sant Salvador

Preus mòdics i es llogaran amoblats i sense; també hi ha garaig. Per informes i detalls dirigir-se a cal Calau de Sant Salvador i a Ernest Vila, advocat, Ausias March, 5, principal, Barcelona.

Esplèndid primer pis per a llogar

a la casa del carrer de Barceloneta Alta número 1. Magnífiques habitacions, quarto de bany amb calentador. Entressol i botiga. Informarà D. Anton Plasa, carrer Torres, 14, Gràcia i a vila a cal Jerré de Fransa, carrer de Cristina baixa.

Veritable ganga

Es ven un carro, un carret-tartana i un bon cavall, tot amb ses corresponents guarnicions. Donarà raó a la Ermita de Sant Salvador i també a la casa de bicicletes Guinovart Escoda, Dr. Robert, 10.

Es venen les cases

números 11 i 13 del carrer de la Pau. Per informes a la impremta d'aquest setmanari.

Ocasión: Es ven l'acreditat saló de barberia que en Rosendo Canals té establert al número 19 del carrer de Salmerón d'aquesta vila.

CRÉDITO AGRARIO, S. A.

Compramos fincas rústicas, por importantes que sean, estén o no gravadas, ofertas por escrito.

Cortes, 669, pral. BARCELONA

AUTOS DE LLOGUER

Donet Zedel - Fiat - Ceirano

Francisco Martorell

Garaig: Dr. Robert, 45 - Teléfono 80

VENDRELL

Inmillorable servei de dia i nit

PREUS: A 0.50 PTES. quilòmetre

Per a casaments i batetjos preus convencionals

Anton Freixas

Repartidor de programes i propaganda
Fixador de cartells

Ofereix al públic els seus serveis tant per dintre la vila com per anar als pobles de la comarca. Preus molt reduïts.

Pau Casals, 27 - Vendrell

